

illustration : 9L story : นกน

ป๋มสมุทร

ถึงสมุท

illustr : 9L story : unkr

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้ คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 184

ถึงสมุทร

เขียนโดย นทกร

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2565

ราคา 325 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4557-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัทศญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมารพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พชร เตแดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : พชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ พิสูจน์อักษร : ธัญจิรา สุระวิทย์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : 9L รูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลียน จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์นวนิยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

ใครบอกถึงสมุทรชมแต่ห้ามคาย

เขาเรียกชมต้นหวานปลายต่างหาก (>••)

ยินดีที่ได้พบกับทุกคนในหน้าจากใจนักเขียนอีกครั้งนะคะ

ขอบคุณเช่นเคยกับการสนับสนุนด้วยดีมาตลอด

ขอให้เอนจอย แล้วก็ขอให้ทุกวันเป็นวันที่ดีค่า

รัก

นทกร.

ถึงครั้งที่ 00

ต่ำตม...

เลวทราม...

เหยียวยิ่งกว่าเหยียเสียด้วยซ้ำ...

ไม่แน่ใจเลยว่าคนอย่างเขามีสิทธิ์อะไรจะไปด่าทอคนอื่นด้วย
คำหยาบคายอันเจ็บแสบ ในเมื่อการกระทำของตัวเองก็ไม่ได้ดีไป
กว่าพวกคนที่เพิ่งเดินออกไปจากห้องวีไอพีหรูหราในคลับแห่งหนึ่ง
สักเท่าไร

คนอย่างเขา...คนที่เพิ่งลงมือทำร้ายชีวิตของคนคนหนึ่งไป
เพราะเงิน

ก้านนิ้วเรียวยาวขาวซีดยกขึ้นแตะช่วงมุมปาก ดวงตาที่ถูก
บดบังไปด้วยม่านน้ำตาพร่ำเบลอมองไปทางประตู

ใครตรจะไม่มีประโยชน์หากจะนั่งอยู่ตรงนี้

เขารู้ดี...เพียงแต่ว่ายังลุกไปที่ไหนไม่ไหวก็เท่านั้น

ร่างกายถูกทำร้ายจนเจ็บหนัก ทั้งเจ็บทั้งจุกจนแทบขยับเขยื้อน

ไม่ได้

จะเรียกว่าอย่างไรดีล่ะ บาปกรรมคือนั่นหรอ...
หรือการตกลงเรื่องผลประโยชน์ไม่ลงตัว สุดท้ายถึงได้โดนหลอกและ
โดนกระที่บ้ำจันนอนระบมอยู่แบบนี้

ก็ตัวร้ กวี ส่งเสียงแคนหัวเราะหยามเหยียดตัวเอง เขาใช้
ท่อนแขนสั้นระริกพวงร่างกายที่บอบช้ำไปนั่งขัดตัวใช้ความคิดอยู่
มุมห้อง ทุกครั้งที่หายใจเข้าออกเขาเจ็บร้าวไปทั่วซี่โครง รสเลือดคาว
อวลอยู่ในปาก หูอื้ออึง อีกทั้งยังมองภาพตรงหน้าไม่ชัดเจน

ต้องรู้สึกอะไรด้วยนั้นหรอ ต้องรู้สึกเสียใจหรือสำนึกผิดที่
การกระทำต่าง ๆ ทำให้เขาต้องมาเผชิญกับเรื่องพวกนี้...อย่างนั้นหรือ
ไม่...บางทีเขาอาจจะยุ่งเกินกว่าจะมีเวลาให้สำนึกผิดหรือ
ผิดหวัง

เขาดាំตาม...

เหี้ยห่า...

แต่ว่า...รู้สึกผิดแล้วได้เหี้ยอะไรขึ้นมาวะ

กวีได้แต่กลักรินน้ำตาและก้อนน้ำลายเหนียวข้นผสมเลือด
กลืนเสียงสะอื้นไห้ แล้วล้วงมือเข้าไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่หน้าจอ
แตกยับเพราะถูกอดีตนายจ้างกระที่บมาไว้ในมือ

โชคคิที่มันยังโทร. ออกได้ เขาคดโทร. หารายชื่อล่าสุดที่เพิ่ง
กดโทร. ออกอีกครั้ง มันเป็นเบอร์ของน้องสาวเพียงคนเดียว

รอเพียงไม่นานอีกฝ่ายก็รับ

[พี่ตัวร้...โทร. มาสักที หมอมาถามตายหลายครั้งแล้วว่า
จะผ่าตัดแม่ได้หรือยัง]

น้ำตาที่เพิ่งหยุดไหลไปเอ่อล้นขึ้นมาอีก ขอบตาร้อนผ่าว
กลืนหีนชวนอาเจียนตีตื้นขึ้นมาจากหน้าอก กวีบีบบังคับไม่ให้

ร่างกายตัวเองสั่นเทา บนบ่าทั้งสองข้างหนักอึ้งอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต

[พี่ดาร์...ตกลงว่าเบิกเงินล่วงหน้าได้มั๊ย]

“ตาย...บอกทางนั้นรอก่อนได้มั๊ย...พี่หาได้ จะเอาเงินไปให้ทันแน่ ๆ รอก่อน รอแป็บเดียว”

[พี่...]

กวีคิดตัดสายทิ้ง ศีรษะที่ปวดร้าวซบลงตรงหัวเข่า สองแขนไร้เรี่ยวแรงตกลงข้างลำตัว โทรศัพท์เครื่องนั้นร่วงหล่นลงพื้น

การก้มหน้าลงต่ำนั้นมีมิติ ทว่าการเงยหน้าขึ้นมองตรงไปข้างหน้าก็ไม่ต่างกัน ลู่ ๆ เขาก็พึมพำ รวากับกำลังสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า ร้องขอแสงสว่างริบหรี่ให้เขาพ้นจากความมืดที่กำลังเผชิญ

เสียงพึมพำแผ่วเบาเคล้าเสียงสะท้อน แม้เครื่องปรับอากาศยังทำงานปกติ แต่ดูเหมือนว่าในห้องกว้างร้างไร้ผู้คนจะมีความหนาวเหน็บเพิ่มขึ้นจนเย็นลึกเข้าไปถึงกระดูก

เสียงสะท้อนหยุดชะงักกะทันหัน ใบหูที่ถูกตบจนอื้อแ้วเสียงฝีเท้าคู่หนึ่งเดินเข้ามา

มันมีน้ำหนักร้อนคง ไม่เร็ว...ไม่ช้า เย่เหยงอวดดี

ใบหน้าบอบช้ำเงยขึ้น แสงไฟสลัวรางทำให้เห็นใบหน้าของคนที่ถูกกรูกรเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตพรวดเลื่อน แต่ใครจะสนใจกัน การสนใจคนอื่นในเวลานี้ล้วนเป็นเรื่องที่เสียเวลาสำหรับเขา

กวีคิดชมอารมณ์อ่อนไหวแล้วใช้สายตาแข่งกร้าวมองผู้บุกรุก เขาหายใจสั้นและถี่ อาจเพราะเจ็บที่โครงจึงรู้สึกอึดอัดจากการหายใจค่อนข้างมาก รวมถึงสายตาของอีกฝ่ายเองก็กดดัน ตอนที่ใครคนนั้นยอบตัวลงมาอยู่ในระดับสายตา กวีคิดว่าดวงตาเรียวรีสีดำสนิทที่เปล่งประกายวาววับ ให้ความอึดอัดจากอาการหายใจ

ได้ไม่สุดของเขาทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

เราใกล้กันจนลมหายใจจรด กวีเปลือยหลบสายตาเพราะถูกกวาดมองตั้งแต่หัวจรดเท้า

“เม่น...ป้องกันตัวด้วยการขดตัว พองขนที่เป็นหนาม...ดูอันตราย แต่ที่จริงก็แค่กลัว ไม่ได้คิดเลยว่าหนามแหลมๆ จะทำให้คนอื่นบาดเจ็บ”

บ้าหรือเปล่า อยู่ๆ ก็เดินมาพูดเรื่องเม่น

“เหมือนเม่น เม่นตัวนี้ราคาเท่าไร เป็นเม่นที่โดนทิ้งไว้ราคาแพงมากหรือเปล่า”

ผู้มาใหม่ยังคงมองค้างอยู่อย่างนั้นหลังพูดประโยคเข้าใจยากออกมาด้วยเสียงเรียบเรื่อย

ตาของเขาสวຍ รูปทรงเรียวรีราวกับมีคนตั้งใจลากดินสออย่างเชื่องช้าเพื่อวาดมันออกมา ทว่ากลับไร้ชีวิตชีวา ราวกับอีกครั้งชีวิตของเขาได้ตายไปแล้ว

มันต่างอะไรกันล่ะ ในเมื่อเวลานี้กวีเองก็รู้สึกว้าจืดใจครั้งหนึ่งของเขาได้ตายไปแล้วเช่นกัน

คนคนนั้นต้องการอะไรบางอย่าง ประกายวาววับในดวงตาเจดสีราตรีกาล แม้ได้สบเพียงเสี้ยววินาทีเดียวกับบอกความต้องการอย่างตรงไปตรงมาไม่ซ่อนเร้น

น่าขบขัน...เขาก็คงเป็นคนรวยที่มีนิสัยเหยียดหยามไม่ต่างจากพวกที่หลอกใช้กันสินะ

“จะเลี้ยงดูมันหรือ”

“ใช่ อยากเลี้ยงดู แต่จำไว้ว่าอย่าใช้หนามแหลมแทงเจ้าของก็พอ”

เป็นวินาทีที่กวียอมรับว่าเขาเองที่เป็นเม่นตัวนั้น...และผู้ชาย

ตรงนี้ควรรู้เอาไว้ว่าสัญญาตญาณสัตว์นะ ถึงเวลาเข้าตาจน มันทำร้ายได้แม้กระทั่งเจ้าของ

“คุณจ่ายมาก่อน แล้วจะเอาอะไรจากสัตว์เลี้ยงตัวนี้ก็เอาไป”

ไม่มีคำตอบรับ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงหลุดรอดออกมาแม้แต่ครึ่งคำ ร่างสูงตระหง่านที่ยอบตัวลงมาสนทนา ค่อยๆ ขยับลุกขึ้น ยืนเต็มความสูง

เขาสูงราว ๆ ร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเห็นจะได้ หากยืนท่ามกลางผู้คนคงโดดเด่น โครงหน้าของเขาคมชัด ภายใต้อันเสื้อเชิ้ตที่ทับด้วยกักสุทพอดิตัวดูเป็นกล้ามเนื้อเสียส่วนใหญ่ ไม่หนาไม่บางจนเกินไป นอกจากดวงตาจะเหมือนลูกศรป็นวิจิตรขีดเขียนขึ้นมา ร่างกายของเขาก็ดูเหมือนจะถูกปั้นแต่งมาอย่างดี

ไร้ที่ติ สมบูรณ์แบบ ตัวหอม สะอาดสะอ้าน

แต่น่ารังเกียจ น่าขยะแขยง...ไอ้กวีคนนี้ เกลียดพวกที่เกิดมาก็สมบูรณ์แบบอย่างนี้จริง ๆ

“เก็บสายตาริษยาแบบนั้นไว้ให้ดี ถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงของฉันอย่าให้ได้เห็นมันอีก”

กวีก็หันหน้าลงต่ำ ส่งเสียงหัวเราะน่าสมเพช และนั่นเป็นจังหวะเดียวกันกับที่แบล็กการ์ดถูกโยนลงมา เขาตะครุบคว่ำเหมือนสัตว์ที่อดอาหารมาเป็นเวลานาน

เขาเกลียดเงิน เกลียดคนที่มีอำนาจ แต่ขณะเดียวกันก็หิวโหย สิ่งนี้เช่นกัน ช่างขัดแย้งและย้อนแย้งในตัวเองถึงที่สุด

คนตัวสูงยังคงไร้เสียง มีเพียงหางดาบปรายมองกันเท่านั้น แล้วสอดมือเรียวยาวล้วงกระเป๋ากางเกงกันลึกลับ ปิดหมุนปลายเท้าในรองเท้าหนัง จากนั้นก็ย่ำเท้าอันหนักแน่นมั่นคงเดินห่างไป

ถึงคล้ายกันมาก แต่ไม่เหมือน ไม่เป็นไร...ใช้ได้เหมือนกัน

“สืบประวัติเด็กคนนั้น”

ริมฝีปากที่มักจะปิดสนิทเรียงตึงเผยออกคำสั่ง แหวดรา
ไรชีวิตชีวาปรากฏความลุ่มลึกชนิดหนึ่ง เล่นเอาผู้ที่พบเห็นกดดัน
คนสนิทที่ทำงานด้วยกันมานานเอ่ยถาม

“คุณคลีนสนใจเขาหรือครับ”

“ขยะก็คือขยะ ใช้เสร็จแล้วก็ทิ้ง ฉันไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษ”

“จะไม่ใช่อะไรหรือครับที่เขาเหมือน...”

รอยยิ้มหนึ่งปรากฏที่มุมปากของ *คลีน ถึงสมุทร*

“ยิ่งเหมือนเท่าไร...ยิ่งดี”

ใครเลยจะกล้าพูดอะไรต่อ ถึงสมุทรหุบยิ้มจับแล้วกลับไปอยู่
ในที่ของตน

ที่ที่ไม่เคยมีใครไขว่คว้าไปถึง ที่ที่ไม่เคยเปิดรับให้ใครเข้าไป

เขาลึกกลับยากเกินจะหยั่งถึงเหมือนกันมหาสมุทรลึก ไม่ว่าใคร
ก็ไม่มีทางไปถึง ไม่มีเลย...แม้แต่คนเดียว

ถึงครั้งที่ 01

การผ่าตัดเส้นเลือดหัวใจตีบของแม่ผ่านไปได้ดีด้วยดี
แบล็กการ์ดของผู้ชายคนนั้นช่วยให้สภาพการเงินที่ติดขัดฝืดเคือง
บรรเทาลง

จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าคนคนนั้นเป็นใคร เขาไม่ได้
สนใจเรื่องนั้นมากนัก เอาเป็นว่าแค่แบล็กการ์ดในมือใช้ได้ก็ถือเป็น
เรื่องที่ดีมากแล้ว

แม่ของเขายังต้องรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลต่ออีกสักพักใหญ่
ช่วงนี้ที่บ้านเช่าในย่านชุมชนแออัดจึงมีเพียงเขากับน้องสาวที่อายุ
เพียงแค่สิบเจ็ดปีอาศัยอยู่เท่านั้น

เรามีกันอยู่แค่สามคนแม่ลูก...ส่วนพ่อทอดทิ้งไปมีครอบครัว
ใหม่ตั้งแต่เขายังเด็ก จากนั้นก็ตายห่าตายโหงไปเมื่อสองปีที่แล้ว กวี
ไม่มีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับพ่อของตนเองแม้แต่นิด กระทั่งความ
ทรงจำในงานศพก็ไม่มี เพราะครอบครัวใหม่ของพ่อไม่ได้เชิญให้เขา
ไปร่วมงาน เขาจดจำเพียงแค่ว่าหลังจากที่พ่อตายไป หนี้สินก้อนใหญ่

ที่ผู้ชายคนนั้นเอาไปปรนเปรอครอบครัวใหม่ตกเป็นภาระของบ้าน
เมียหลวงที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน

แม่เอาแต่ร้องห่มร้องไห้ โทษว่าตัวเองโง่เง่าที่ไปรักคนแบบ
นั้น ทว่าสุดท้ายแล้วน้ำตากับความรักความจริงใจก็ไม่ได้ช่วยให้อะไร
ดีขึ้นมา หน้าที่พ่อบังเกิดเกล้าก่อไว้เป็นหนี้นอกระบบ แม่แม่ไม่ได้
ลงชื่อเป็นลายลักษณ์อักษรในสัญญาฉบับนั้น ทว่าเมื่อมีชื่อแม่เป็น
ผู้ค้ำประกัน ทุกสิ้นเดือนเจ้าหนี้ก็จะมาทวงหนี้ที่บ้านอยู่ดี

กวีจำได้ว่าเขาย้ายที่อยู่หนีมาแล้วห้าครั้ง ทว่าไม่เคยหนีพ้น
สุดท้ายก็ถูกตามเจอ ถูกทุบตีบีบบังคับให้ใช้หนี้จำนวนสิบสองล้าน
นั้นอยู่ดี

สภาพแวดล้อมหล่อหลอมให้เขากลายเป็นคนแข็งแกร่ง
ใช้ชีวิตดั่งลูกสาปให้ต้องทำงานหนักเพื่อเงิน ทั้งๆ ที่เขาเป็นเพียงแค่
เด็กอายุยี่สิบเอ็ดปีคนหนึ่งเท่านั้น

เขาเกลียดเงิน และใช้ที่เขารักและต้องการมันมาก มีอะไร
ในตัวเขาที่ไม่เรียกว่าบิดเบี้ยวย้อนแย้งบ้าง

ไม่มี...ไม่ได้ขอให้ใครมาเข้าใจ และไม่ได้ขอให้ใครมาเห็นใจ
ด้วย

หนังสือเรียนกลางเก่ากลางใหม่ที่อ่านซ้ำหลายครั้งจนเข้าใจ
ดีแล้วถูกปิด โชคดีที่เขาเป็นเด็กหัวดีเลยได้ทุนเรียนดีมาตลอด ไม่
เช่นนั้นแล้วบางทีเขาอาจจะต้องหยุดเรียนกลางคัน ถ้าเป็นแบบนั้น
คงแย่แน่ เพราะกวีเชื่อว่าการศึกษที่ดีอาจเป็นหนทางเดียวที่ทำให้
เขาหลุดพ้นจากสภาพเลวร้ายที่กำลังเผชิญ

หลังปิดหนังสือ ดวงตาสีสนิมเหลือบมองนาฬิกาเก่าๆ ที่แขวน
ไว้บนเสาไม้ต้นหนึ่ง เมื่อเห็นว่าใกล้แปดโมงเช้าก็ยัดหนังสือเล่มนั้น
ลงกระเป๋าเป้ ยกมันสะพายไว้บนบ่า ลุกขึ้นยืนบนเสื่อน้ำมัน อากาศ

ที่ร้อนระอุทำให้เหงื่อออกจนเนื้อตัวเหนียวเหนอะ แม้จะยังเข้าอยู่ และมีพัดลมคอยช่วยพัด ทว่าความร้อนจากด้านนอกก็ไม่ปรานีเขาเลย

น้องสาวของเขาออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้าตรู่เพราะต้องไปดูแลแม่ที่โรงพยาบาลก่อนไปโรงเรียน ในเวลานี้บ้านหลังเล็กจึงเงียบจนอ้ำว้าง ผิดก็เสียแต่ว่าข้างนอกมีเสียงเอะอะโครมคราม และระหว่างที่ภูกำลังเดินออกไปหน้าบ้าน เสียงทุบประตูน่าพรันพรึงก็ดังรัวไม่หยุด

“ไ้ด้าร์! ไ้ด้าร์! ออกมาสิไ้ว้ย ไ้เด็กเหี้ย!”

ภูกวักกลับตาลลง เม้มริมฝีปากจนเป็นเส้นบางเฉียบ มือเขาสั่นเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าพวกที่มาทุบประตุนั้นเป็นใคร ทว่าก็ยังขีดหน้าขึ้นอย่างอวดดี

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง กำเงินที่อยู่ในนั้นเพื่อความอุ่นใจ โชคดีที่เขาเป็นคนที่อยู่บ้านในวันนี้ หากเป็นน้องสาวละก็ มันจะต้องกลัวจนโทร. มาร้องให้ไล่จนเขาพลอยสติแตกไปด้วยแน่ๆ

“จะทุบให้พังเลยหรือไ้ ไม่เบี้ยววันนี้หรอกน่า”

ขานตอบไปด้วยเสียงแข็งกระด้าง ไ้ไม่ช้าประตูก็เปิดกว้างออก

ด้านนอกเป็นกลุ่มชายในเสื้อแจ็กเกตหนังสีดำ สวมหมวกกันน็อกปิดหน้าปิดตา หากมีคนกลุ่มนี้เดินเข้ามาในย่านชุมชนแออัด ย่อมรู้กันอยู่แล้วว่ามาทวงหนี้ หน้าต่าบ้านเรือนในละแวกใกล้เคียงปิดสนิททั้งๆ ที่ไม่เคยปิด

แถวนั้นะ ไ้ได้มีเขาเป็นลูกหนี้เจ้าเดียวหรอก

“เดือนนี้มีให้เท่านั้น จะทุบจะตีก็มีให้เท่านั้นแหละ”

ภูกวักเงินที่เขากำไว้จนขึ้นเหงื่อไปให้พวกมัน ตอนที่เงินถูก

แย่งไป เขายื้อเอาไว้นิด ๆ อย่างแสนเสียดาย

“นี่มันยังไม่พอดอกด้วยซ้ำ แล้วนั่นหน้ามึงไปโดนอะไรมา ...กูเจ้าอื่นแล้วโดนซ่อมมาเหวอะ” ไม่ใช่คำถามที่แสดงความเป็นห่วงเป็นใยแม้แต่น้อย เพราะหลังจากพูดจบประโยคพวกมันก็หัวเราะเสียงดัง

“เสือก...” กวีตอบกลับลอดไรฟัน เสียงหัวเราะจึงเงียบลง ท่าทางของพวกที่สวมหมวกกันน็อกเครื่องขีมิจริงจัง

“เออ พวกกูไม่เสือกก็ได้ มีข่าวมาแจ้ง เสี้ยจะขึ้นดอกเบี้ยย”

“พูดเป็นเล่น แค่นี้ยังริดเลือดจากปูไม่พอ?”

“เอาไปอ่าน นี่นะจะน้องดาร์...ถ้าไม่อยากเสียดอกเบี้ยยเยอะ มึงก็หาเงินต้นที่พ่อมึงก่อหนี้ไว้ให้ได้เร็ว ๆ สิ”

“คว-!”

คำหยาบคายไม่ได้ทำให้ไอ้พวกนั้นหงุดหงิดแม้แต่น้อย พวกมันยังคงหัวเราะว่า เป็นกวีต่างหากที่ของขึ้น ยิ่งเห็นอัตราดอกเบี้ยยิ่งหงุดหงิด

เขาฉีกกระดาษแผ่นนั้นทิ้ง ไม่แปลกใจอีกแล้วเมื่อนึกไปถึงข่าวที่คนติดหนี้จนกระบบฆ่าตัวตาย ตอนนี้เขาเองก็เริ่มรู้สึกอยากตาย ขึ้นมาบ้างแล้วเหมือนกัน

หนี้เวรนี้ชดใช้เท่าไรมันถึงจะหมด...เหมือนวันนั้นมันจะไม่มีทางมาถึงเลย

ดวงตาของกวีแดงก่ำ มองคนกลุ่มนั้นเดินจากไป ยังไปได้ ไม่ไกลก็ถูกขวางไว้จากคนอีกกลุ่ม

กวีเลิกคิ้วขึ้นเพราะไม่คุ้นกับคนกลุ่มใหม่ พวกคนที่สวมสูท ภูมิฐานสะอาดสะอ้าน...มาทำอะไรที่นี่?

ใครคนหนึ่งที่เขามั่นใจว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อนมองเลยบ่า

ของพวกเขาทวงหนี้ตรงมาที่เขา กวีหันมองซ้ายขวา เมื่อไม่พบใครที่ยืน
อยู่ในระยะสายตาริมฝีปากก็สั่นระริก

มาหาเขาแน่ ๆ แน่นนอน

ชีวิตเขามันมีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นหลายครั้ง ไม่แน่ว่า
ตอนนี้ก็กำลังจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นอีกเช่นกัน

ลีนีสัมพูแลบเลิริมฝีปากแห้งผาก ลมเบา ๆ เป่าจนผมที่ปรก
หน้ากระจายตัว มือขวดยกขึ้นเท้าเอว เชิดหน้ามองฟ้า และเมื่อลด

“มีธุระอะไรกับผมหรือเปล่าครับ”

...และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าขึ้นลงว่ามี ก็ขยับเดินเข้ามาใกล้

พวกเข้างทวงหนี้ดูเหมือนจะไม่ชอบการถูกเมินหรือเดิน
ตัดหน้าเช่นนี้ เมื่อกลุ่มคนพวกนั้นจะเดินผ่าน จึงถูกมือในถุงมือหนัง
สีดำของพวกเขาฉุดยัดไหล่เอาไว้

กวียังไม่ทันได้กะพริบตาด้วยซ้ำ ร่างสูงใหญ่ของหนึ่งในแก๊ง
ทวงหนี้ก็ถูกทุ่มจนลงไปนอนบนพื้น

มุมปากเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

“คุณคลีนจะจัดการเรื่องหนี้สินของคุณกวีทั้งหมดให้”

“คุณคลีน?”

“ครับ ผมแค่มาแจ้งว่าคืนนี้คุณคลีนต้องการพบคุณ”

กวียกสองแขนขึ้นกอดอก มองคนที่พูดกับเขาอย่างสุภาพ

“คลีนไหน...ผมไม่รู้จักคนชื่อคลีน”

หลังจบคำพูดอวดดีของเด็กหนุ่ม คนที่สนทนากับเขาก็หยัด
รอยยิ้มแปลก ๆ ขึ้นบริเวณมุมปาก

“คุณคลีน ถึงสมุทร เจ้าของแบล็กการ์ดที่คุณถือใบนั้น เจ้าของ
...ของคุณ”

กวีนึกไปถึงเรื่องเม่น เขาไม่ได้เลอะเลือนหรือความจำสั่งถึงขนาดที่จะจำเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่ได้ แต่คำว่า **‘เจ้าของ... ของคุณ’** หยามศักดิ์ศรีกันชะมัด คล้าย ๆ กับการบอกว่าเขาน่ะ มันมีสถานะเป็นได้แค่สัตว์เลี้ยง

สายตาโลมเลียมสำรวจกันยังติดอยู่ในสมอง เมื่อคิดไปว่าต้องไปพบคุณคลื่นคนนั้นในคืนนี้ จู่ ๆ เขาก็พลันอ่อนแรงขึ้นมาเสียดื้อ ๆ ทว่ากวีไม่ได้เผยความอ่อนแอที่เกิดขึ้นชั่วคราวออกไป

ก็เป็นเรื่องที่เขารู้ว่าต้องตอบแทน

เป็นหนี้ต้องใช้ แต่หนี้ครั้งนี้ดีหน่อยเพราะเขาเป็นคนก่อนมันขึ้นมาเอง

“ไปพบที่ไหน”

“เพนต์เฮาส์ของคุณคลื่น หลังเลิกเรียนผมจะส่งรถไปรับ”

“ต้องเตรียมอะไรไปเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“ไม่จำเป็นต้องเตรียมอะไรไปครับ แต่บอกทางบ้านของคุณไว้สักหน่อยก็ดี เพราะคุณอาจจะต้องอยู่กับคุณคลื่นหลายวัน”

มีคำถามมากมายเกิดขึ้น กวีค้นปากยุบยิบอยากถาม แต่เขากลับเก็บเสียงของตัวเองเอาไว้ราวคนเป็นใบ้ มีเพียงใบหน้าที่พยักขี้นลงน้อย ๆ อย่างเข้าใจ ท่อนซาก้าวผ่านทั้งพวกแก๊งทวงหนี้ และกลุ่มคนในชุดสูทแสนสุภาพ เดินผ่านไปสักระยะก็เอี้ยวตัวกลับมา

“รถที่เอาไปรับหรือเปล่า”

“ครับ?”

“ขอรอดู ๆ หน่อยได้มั๊ย แล้วก็...ไม่ต้องไปรับทีม่อ”

“คุณกวีจะให้ผมไปรับที่ไหน”

“บ้านพ่อแม่ พวกคุณน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าอยู่ที่ไหน อีกอย่าง... เรียกผมว่าดาร์ตดีกว่า เรียกชื่อจริงผมไม่ชิน แล้วก็ขอหลักฐานอะไร

ก็ได้ที่บอกว่าผมปลดหนี้แล้ว ขอก่อนที่จะผมจะไปถึงบ้านนั้นนะ”
 กวียกนิ้วให้คนของถึงสมุทร เล่นเอาคนฟังปากกระตุกบิดเบี้ยว
 ยังไม่ทันไรก็ออกคำสั่งใหญ่โตเสียแล้ว เด็กนี่คิดว่าตัวเองเป็น
 ใครกัน

“พี่วีน เราต้องรายงานคุณคลีนเรื่องนี้มั้ย”
 วีนคนสนิทของถึงสมุทรหันไปใช้สายตาตำหนิคนที่ถาม
 “เรื่องหุยมหิมาแค่นี้ไม่ต้องรายงานคุณคลีนหรอก”
 “แล้ว...ต้องทำตามคำสั่งของเด็กคนนั้นหรือเปล่า”
 “ไปจัดการตามนั้นซะ ไม่ใช่เรื่องที่เกินความสามารถ...”
 วีนกลอกตาในเบ้าลึกเล็กน้อย เขาเก็บอาการหงุดหงิดเล็ก ๆ
 ไว้ในใจ หายใจเข้าปอดลึก ๆ แล้วมองไปยังแก๊งทวงหนี้
 “เอาละ เรามาจัดการหนี้สินด้วยอัตราดอกเบี้ยที่เป็นธรรม
 กันเถอะ”

กวีเข้าเรียน ทำทุกอย่างเป็นปกติตามที่ควรจะทำ แต่มี
 สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปไม่มีทางวนกลับ นั่นคือเก้าอี้ข้างตัวที่เคยเป็น
 ที่นั่งของเพื่อน...เพื่อนที่ใคร ๆ ต่างก็มองว่าเราสนิทกัน...มันว่าง
 เปล่า นอกจากนั้นสายตาที่เคยเป็นมิตรก็มองกันด้วยความเคียดแค้น
 ไม่ต่างจากศัตรู

แล้วยังไงล่ะ ถูกลมองแบบนี้ก็ต้องรู้สิว่าจะไรหรือเปล่า
 กวีแสวงหาสีหน้าไม่ทุกซีไม่ร้อนออกมา มองเลยไปยังร่างสูง
 ไปร่งที่กำลังอดทนอดกลั้นกับสายตาและเสียงซุบซิบนินทาอวดกาย
เซอร์วี ราช...อดีตเพื่อนสนิทของเขา กำลังกลายเป็นคนดัง
 ที่ถูกพูดถึงในขณะนี้ ไม่ได้ถูกพูดถึงในเรื่องที่ดีหรอก ก็แค่เรื่องที่ไป
 เป็นชู้กับชาวบ้าน บังเอิญว่าฝ่ายชายเป็นคนดัง บวกกับการใส่ไฟ

โจมตีในโลกโซเชียลอีกนิดหน่อย ตอนนี้ไอ้รักเลยดูเป็นคนเลวสุด ๆ ไปเลย

ใช้สิทธิ์เขาควรจะมีมั่วเยาะมัน ในเมื่อคนที่ทำให้มันเหมือน ตกนรกทั้งเป็นในตอนนี้เป็นเขาเอง

เขาขายเพื่อนแลกเงิน...มันสมควรโดน คนที่แย่งของคนอื่น ไม่ควรมีความสุข สมควรแล้ว เขาน่ะ...ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดอะไรหรอก

ทว่าความเจ็บชนิดหนึ่งกระหน่ำแย้แทงในหน้าอก กวีเจ็บจน ต้องเบนสายตาของตนหนีออกจากกรพาดพันกับอดีตเพื่อน เขา ลุกขึ้นจากเก้าอี้เมื่อจบคลาสเรียนในช่วงบ่าย ข้าวของถูกเก็บอย่าง รีบร้อน และตรงออกจากห้องเรียนในทันที

หน้าจอโทรศัพท์ที่แตกในมือเปิดคลิปของเซอร์รีและเทียนธาดา ชาวเน็ตแสดงความเห็นกันอย่างออกรสออกชาติ

คำว่ามือที่สาม คงจะมีเขาคนเดียววงระมิงที่สวนทาง คอมเมนต์ด้วยเฟซบุ๊กปลอมไปหนึ่งประโยค

‘ชั่วทั้งคู่...หมายถึงเทียนธาดากับญิงญิง อย่าไปอวยพวกมัน มาก ระวังจะหมาเอา’

จากนั้นก็เก็บมือถือที่สภาพจะพังแหล่มีพังแหล่ลงในกระเป๋า กางเกงตามเดิม ไม่ได้สนใจอีกต่อไปว่าการคอมเมนต์ขวานผ่าซาก ออกไปแบบนั้นจะทำให้โดนทัวร์ลงหนักหนาสาหัสแค่ไหน

อดีตนายจ้างที่จ่ายเงินครบบ้างไม่ครบบ้าง บอกว่าจะให้แล้ว เบี้ยว ไม่เรียกชั่วแล้วจะให้เรียกว่าอะไรวะ อีกอย่าง...ความสัมพันธ์ ของอิสสองตัวนั้นก็มีแต่เรื่องผลประโยชน์ โคตรเน่าเฟะ

กวีไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรในยามที่ด่าทอหญิงร้ายชายเลว ในใจ สุดท้ายแล้วความคิดของเขาก็ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าเรื่องเงิน

เขาเดินต่อเรื่อย ๆ เพื่อไปขึ้นรถไฟฟ้ายานที่หน้ามหาวิทยาลัย มีแถบหนึ่งที่สายตาเหลือบเห็นชายในชุดสูทเดินตาม เขาคิดว่าเป็นคนของถึงสมุทร คงเป็นบอดีการ์ดอะไรทำนองนั้น

กวีหยุดยืนที่ปลายบันไดเลื่อน เมื่อบอดีการ์ดคนนั้นตามขึ้นมาถึงเขาก็มองนิ่ง ๆ แล้วถอนหายใจใส่เฮือกใหญ่ เพียงบอกให้รู้ว่าเขารู้ตัวว่ามีคนเดินตาม กระนั้นก็ไม่ได้พูดหรือห้ามปรามอะไร ด้านคนของถึงสมุทรก็ไม่ได้แปลกใจที่เขารู้ตัว ปล่อยให้เขาเดินต่อและยังคงเดินตามมาเงียบ ๆ ก็เท่านั้น

แบล็กการ์ดของถึงสมุทรถูกใช้เป็นครั้งที่สอง ครั้งที่สาม ครั้งที่สี่ และสุดท้ายจะนับภายในห้างสรรพสินค้าหรูหาวาใจกลางเมืองหลวง กวีเหมือนคนเสียสติตอนที่เขาเดินเข้าออกร้านนั้นร้านนี้แต่ละครั้งที่เดินเข้าไป การกลับออกมาจะมีถุงใบใหญ่มากกว่าหนึ่งถุงติดมือออกมาด้วยเสมอ

เขาไม่ใช่คนโง่ จึงรับศึกษาเรื่องของถึงสมุทรหลังได้ยินชื่อ แม้จะเป็นการหาข้อมูลเพียงคร่าว ๆ เท่านั้นก็เถอะ เขาอ่านประวัติของถึงสมุทรผ่าน ๆ ไม่ได้ใส่ใจธุรกิจที่อีกฝ่ายทำ หุ่นที่ถือ ทรัพย์สินที่มี เห็นว่ารวยมากเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่หลังค้นหาชื่อของถึงสมุทรคนนั้นแล้วจะมีข่าวซุบซิบติดตามมา ดูเหมือนคุณคลีนจะเปลี่ยนคู่ดวงเป็นว่าเล่น แต่ไม่ได้จริงจังกับใคร เขาอาจจะมึนสนิยมแปลก ๆ อย่างเช่นนิยมชมชอบผู้ชาย แต่ไม่ยกปรางในข่าว บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องส่วนตัวที่ถึงสมุทรไม่อยากให้ใครล่วงรู้ก็เป็นได้ คนรวย...อยากทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ รวยขนาดนั้น ปิดข่าวเป็นเรื่องจิบ ๆ

กวีคิดว่าเขาตีความถึงสมุทรไม่ผิดเพี้ยน อีกทั้งการถามหยั่งเชิง

ว่าอยากเลี้ยงดูกันหรือเปล่าก็การันตี...ว่าถึงสมุทรออยากได้เขา นั้นหมายถึงการตอบสนองเรื่องเซ็กซ์

เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องหลับนอนกับผู้ชายด้วยกัน ตอนนั้นที่ตกลงเพราะจวนตัว เขาหวาดกลัวอยู่ในมุมมืดที่เงียบเรียบของจิตใจตัวเอง ทว่าไม่แสดงออกมาแม้แต่นิดเดียว

การใช้เงินมือเติบยังคงดำเนินต่อไปไม่หยุด บางทีแล้วกวีอาจคิดว่าการผลาญเงินของถึงสมุทรมากที่สุดอาจทำให้ศักดิ์ศรีที่แหลกและไม่มีชั้นดีของเขายังถูกนึกถึงหรือคงเหลืออยู่บ้าง

เขาซื้อทุกอย่างที่คิดว่ามันจะทำเงินได้ในวันข้างหน้า จนกระทั่งห้องฟ้าดำนนอกเริ่มเปลี่ยนสีไปที่ละนิดเพื่อบอกว่าใกล้ค่ำแล้ว คนของถึงสมุทถึงได้เดินตรงมาหาเขา

“คุณดาร์”

“อะ? ครับ?...มีอะไร” คราแรกกวีคิดว่าคนของถึงสมุทจะมาห้ามปรามไม่ให้เขาซื้อของ ทว่ากลับไม่ใช่

“ไว้ค่อยมาซื้อของต่อวันหลังเถอะครับ หรือจะซื้อทางออนไลน์ก็ได้ คุณจะไปที่บ้านของพ่อคุณก่อนไม่ใช่หรือครับ ผมเห็นว่าเย็นแล้ว ไม่อยากให้เสียเวลาที่นี่อีก ถ้าผิดเวลานัด คุณคลื่นอาจจะโมโหได้”

“ถ้าเขาโมโหแล้วจะยึดแบล็กการ์ดใบนี้คืนหรือเปล่า”

“ไม่ทราบครับ”

“เอารถแพงๆ ไปที่บ้านพ่อได้ไหม้ย เมื่อเช้าผมบอกแล้วนะว่าขอรถหรูไปบ้านนั้น”

“ผมสามารถจัดหารถที่พาคุณดาร์ไปที่บ้านพ่อของคุณได้ แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นรถแบบที่คุณต้องการหรือเปล่า”

“ถ้ามันแพงก็เอามาสักคันเถอะ”

คนของถึงสมุทรพยักหน้า เขามองข้าวของมากมายในรถเข็นที่พนักงานในห้างจัดมาให้เพราะเห็นว่ากวีเป็นลูกค้ารายใหญ่ เขาติดต่อให้คนรถขับรถมายังจุดรับส่งลูกค้า

“ของตรงนี้ผมจะให้คนมาจัดการให้ คุณดาร์ตามผมมาทางนี้ครับ”

“จัดการให้คือเอาไปไว้ที่ไหน”

“บ้านของคุณ”

“บ้านจะพอไว้ของพวกนี้ที่ไหนกันเล่า”

“ถ้าอย่างนั้น...จะให้เอาไปไว้ที่ไหนครับ”

“วันนี้ตัวผมอยู่ที่ไหน ของของผมต้องอยู่ที่นั่น”

คนของถึงสมุทรถึงชั้นถอนหายใจออกมา ดูเหมือนเด็กหนุ่มที่คุณคลืนต้องการตัวจะหน้าเงินเกินเยียวยาเสียแล้ว คนไม่เคยมีเมื่อมีก็มักจะลืมตัวแบบนี้เสมอแหละ

แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องของเขา เพียงรับคำสั่งมาให้ดูแลและจับตาดูกวีเป็นพิเศษก็เท่านั้น

“เข้าใจแล้วครับ”

คำว่าเกินเยียวยาสำหรับกวีในเวลานี้อาจยังน้อยเกินไปเพราะทันทีที่กวีไปถึงบ้านของพ่อแท้ๆ แล้วแผลงฤทธิ์ ต้องใช้คำว่า *เกินกว่าจะตัดสินदान*

แต่ถึงสมุทรก็คือถึงสมุทร คุณคลืนมีวิธีจัดการกับคนประเภทนี้อยู่แล้ว

พ่อของกวีเป็นวิศวกร ถึงไม่ได้ร่ำรวยมากแต่ก็พอจะมีเงินทองอยู่บ้าง สมัยรุ่งเรืองผู้ขายสารเลวคนนั้นซื้อบ้านไว้หนึ่งหลังเป็นบ้านเดี่ยวขนาดสองชั้นในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง

ทันทีที่ก้าวมาถึง ภาพความทรงจำในวันวานก็หวนคืน เขาเคยอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้ ก่อนที่พ่อจะพาใครบางคนเข้ามา และหลังจากนั้นครอบครัวอบอุ่นก็เละทะไม่มีขึ้นดี

บ้านเป็นสมบัติและทรัพย์สินของพ่อ นอกจากบ้านยังมีรถยนต์อีกสองคัน ก่อนพ่อจากไปเขาได้ทำพินัยกรรมเอาไว้ ว่าทั้งหมดนี้ยกให้ผู้หญิงของเขา และลูกสาวอีกหนึ่งคน

ทีอะไรดี ๆ ดันให้เมียใหม่ ที่หนี้สินดันส่งให้เป็นภาระของเมียเก่า ก็แค่ผู้ชายเห็นแก่ตัว ต้องเรียกว่าพ่อ เรียกว่าผู้ให้กำเนิดขยะแขยงอยากอ้วกจะแย่

กวีเดินลงมาจากรถหลังการด์เปิดประตูรถให้ เขาไม่ได้ใส่ใจยี่ห้อหรือราคาของรถมาตั้งแต่แรก แค่ขอให้มีราคาต่ำกว่ารถมากกว่ารถที่จอดอยู่ในบ้านหลังนี้ก็เป็นพอ ล้วนใช้ได้ทั้งนั้น

ออกหน้าบ้านถูกกระหน่ำกตเสียดัง จนนิ้วชี้จากมือขวาที่กดย้าออกแรงอยู่รู้สึกเจ็บ ทว่าเมื่อคิดถึงแก๊งทวงหนี้ที่เคาะประตูไม้ผู้พิงของบ้านเข้าเมื่อเช้า การรื้อกดออกตะโกนด่าทอจนรบกวนเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่เขาทำอยู่นี้อาจจะยังน้อยเกินไป

ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาไปที่นี้หรอก หลายครั้งแล้วนับตั้งแต่พ่อตาย ...ชีวิตเขาเจอเรื่องห่าเหวเพราะพ่อทิ้งไว้มามากเท่าไร เมียน้อยอย่างมันก็ไม่ควรจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเช่นกัน

“อีกะหรี่ ออกมา!”

กวีแผดเสียงดังลั่น กระทั่งคนของถึงสมุทรยังสะดุ้งไหยง ทว่าในบ้านกลับเงียบเหมือนไม่มีคนอยู่ ทั้ง ๆ ที่ฝากระโปรงหน้ารถยังอุ่น ไฟหน้าบ้านถูกเปิดไว้จนสว่างโร่

“กูบอกให้ออกมา กูรู้ว่าพวกมึงอยู่ในบ้าน ออกมาดูนี่ อีพวกชอบแย่งของของชาวบ้าน”

ปีกกระดาดหลักฐานว่าเขาใช้หนี้ทั้งหมดแล้วถูกโปรยขึ้น
ในอากาศ กวีหัวเราะสะใจพลางเขย่าประตูเหล็กหน้าบ้านไปด้วย

เขาดูไม่ต่างจากคนเสียสติ ปากดำทอแต่ดวงตากลั้บแดงก่ำ
เสียงออด เสียงด่า และเสียงเขย่าประตูที่ดัง พานพาให้เพื่อนบ้าน
ออกมามุงดู

เมียใหม่กับลูกสาวคงไม่ออกมาหอรอก เอาแต่หวาดกลัวเขา
จนหัวหด กวีหยุดกดออดหลังจากที่พอใจแล้ว เขาหันมองป่าคนหนึ่ง
ที่ชะเง้อคอมองเขาอย่างสอดรู้สอดเห็น

“มองอะไรอีแก่!”

“ว้าย! หยาบคายที่สุด”

“เออ ภูหยาบคาย ใครมันจะไปแสนดีอย่างอีกะหรี่กับลูก
อีกะหรี่ในบ้านล่ะ โตไปมันก็เป็นกะหรี่เหมือนแม่มันนั่นแหละ
ดอกทอง! หนี้สิบสองล้าน...หนี้สิบสองล้านที่ผัวมึงมันทิ้งเอาไว้ ภู
ปิดไปหมดแล้ว มึงจำไว้ให้ดีนะอีเมียน้อย สักวันหนึ่งภูจะมาเอาบ้าน
หลังนี้ เอารถที่มึงขับ เอาทุกๆ อย่างที่มึงแย่งไปมาเป็นของภู มึง
เห็นรถที่ภูนั่งม้ามัย มึงรู้มั้ยว่าราคาเท่าไร กับอีแค่บ้านหลังเดียว
รถอีกสองคัน...มึงเตรียมตัวหาที่ซุกหัวนอนกันใหม่ได้เลย ทั้งแม่
ทั้งลูกนั่นแหละ”

ช่างเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวและหยาบคาย เสียงที่ตะเบ็ง
ให้ได้ยินเริ่มแหบแห้ง กวีกลืนน้ำลายลงในลำคอที่แห้งผาก น้ำตา
ร้อนๆ หนึ่งหยดไหลออกมาจากดวงตาเพียงข้างเดียว ใบหน้าที่เคย
ขาวซีดแดงก่ำ อารมณ์ขมุกขมัวและกดดันมาตลอดหลายวันถูก
ระบายออกมาใส่คนในบ้านหลังนี้

เขาใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาทิ้งลงๆ มองรอบตัวแล้วหัวเราะ
หยามเหยียด ไม่ต้องมีคนเปิดประตูให้ กวีก็เดินกลับเข้าไปนั่ง

ด้วยตัวเอง

เขาเหนื่อยแล้ว สะใจพอแล้ว วันนี้หมดธุระแล้ว

รถเริ่มแล่นออกจากหมู่บ้าน เสียงที่แหบแห้งเพราะขาดน้ำ
ดังขึ้นพอให้ทั้งรถได้ยิน

“บอกคุณคลื่นเจ้านายของคุณได้หรือเปล่า ผมทำได้ทุกอย่าง
ขอแค่บ้านหลังนั้นและรถสองคันนั้นกลายเป็นชื่อผม โดยที่สอง
แม่ลูกไม่ได้อะไรเลย เงินสักบาทก็ไม่ได้”

กวีปรับอารมณ์ได้รวดเร็วจนคนรอบข้างแปลกใจ เขาพูดถึง
ถึงสมุทรด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หลังพูดจบก็มองออกไปนอกตัวรถ
หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่าดวงตาสีสนิมเหล็กมีความเกรี้ยวกราด
คุกรุ่นเล็กๆ ปะปนอยู่

“ผมจะบอกคุณคลื่นให้ แต่ต้องแล้วแต่คุณคลื่นจะพิจารณา”

“หวังว่าเขาจะอนุমัติ” กวีคาดหวัง จากนั้นก็เงียบสนิท

มีความหวาดกลัวขมวดเป็นปมปมในใจ จากนั้นก็เลือนหายไป
ไม่ต่างจากทิวทัศน์ข้างทาง

ถึงครั้งที่ 02

กวีถูกเจาะเลือดเพื่อตรวจโรค แล้วจากนั้นคนของ
ถึงสมุทรก็พาเขามากินอาหารในห้องอาหารญี่ปุ่นที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวและเงียบสงบ มีอาหารอยู่เต็มโต๊ะ กวีชิมจานละหนึ่งคำถึงสองคำเท่านั้น การ์ดที่ติดตามมาด้วยรอยอยู่ด้านนอก แจ้งว่าหากกินเสร็จแล้วจะพาไปพบคุณคลื่น

นั่นแปลว่าอาหารทั้งหมดเป็นของเขาเพียงคนเดียว...นี่มันไม่เยอะไปหน่อยหรือ กวีตอบตัวเองไม่ได้ว่าถึงสมุทรคนนั้นเอ็นดูเขา หรือเพราะปฏิบัติต่อคุณนอนแบบนี้เป็นปกติ

ทั้ง ๆ ที่อาหารตรงหน้าอร่อยเลิศรส ทว่าลิ้นที่คลุกเคล้าอาหารในปากดันไม่รับรสชาติ เพราะนอกจากจะถูกตรวจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ คุณหมอยังแนะนำการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการมีเช็กซ์ทางด้านหลัง

มีขวดเจลหล่อลื่นอยู่ในถุงยา นอกจากนั้นคุณหมอยังมียาแก้ปวดกับยาแก้ไอเสบและยาทาแก้มมาให้ด้วย

หมอรู้โดยที่เขาไม่ทันได้บอกว่าเขาไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายมาก่อน นั่นแปลว่าถึงสมุทรเองก็คงจะรู้เช่นกัน

ตะเกียบที่สลักลวดลายวิจิตรสมเป็นร้านอาหารหรูหราถูกวางลงบนที่วางข้างจาน กวีหยิบแก้วน้ำมากระดกดื่มเสียงดังอีก ๆ ล้าคอที่คล้ายปริ้วแห่งผากจากการตะโกนเริ่มชุ่มชื้น เขาลุกขึ้นจากการนั่งขัดสมาธิ เปิดประตูที่ปิดสนิทเมื่อเขากินอาหารอิ่มแล้วออกกว้างเสียงดัง

นาฬิกาเพิงบอกเวลาสองทุ่มตรง...

“ผมอิ่มแล้ว จะไปกันได้หรือยังครับ”

“คุณคลื่นติดคุยงานกับลูกค้า จากสองทุ่มครึ่งจะเลื่อนมาพบคุณตอนสามทุ่มตรงครับ”

“พูดรอกหูผมทั้งวันว่าไม่ควรผัดวัน แต่เขาดันผัดวันเสียเอง”

“สำหรับคุณคลื่น งานมาก่อนเสมอครับ”

“ผมก็พูดไปอย่างนั้น ต้องเข้าใจดีอยู่แล้วแหละครับ เขาเป็นนักธุรกิจที่มีงานรัดตัวนี่นา เข้าไปอีกครึ่งชั่วโมงก็ตีเหมือนกัน ผมจะได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจ ไม่เคยให้ใครสอดใส่เข้ามาทางด้านหลังเลยนะเนี่ย ขนลุกไปหมด”

คนของถึงสมุทรที่คอยตามดูแลวิกัมหน้าลงเล็กน้อย เขาเหนื่อยหน่ายใจ เด็กผู้ชายที่คุณคลื่นถูกใจคนนี้...ช่างร้ายกาจ ช่างประชดประชัน และช่างเอาแต่ใจ

“อาหารญี่ปุ่นมันจืด ผมไม่ค่อยชอบกินเท่าไร ถ้าหน่น่ายังมี...ขอเป็นอะไรที่รสจัดกว่านี้หน่อยนะครับ”

คนของถึงสมุทรได้แต่พยักหน้าขึ้นลงซ้ำ ๆ ไร้เสียงเพราะไม่นึกอยากจะสนทนาด้วย

“ทีนี้ผมต้องไปทางไหน”

“เชิญคุณดาร์ทางนี้ครับ”

กวียิ้มออกมาหน่อยๆ มองพนักงานโค้งตัวจนได้ระดับเก้าสิบองศาตอนที่เขาเดินผ่าน เด็กจากชุมชนแออัดที่ไหนเลยจะเคยได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ เขาไม่ได้ประหม่าหรือเคอะเขิน เสียงหัวเราะหยามเหยียดเบาสลัดดังตลอดทางเดินที่ทอดยาว จนคนของถึงสมุทรอดไม่ได้ต้องหันมาถาม

“ทำอะไรหรือครับคุณดาร์”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่ชอบชีวิตแบบนี้ละ ชีวิตที่มีแต่คนก้มหัวให้”

“พนักงานบริการแค่ทำตามหน้าที่เท่านั้น”

“เจ้านายคุณคงเป็นคนที่เอาแต่ใจแล้วก็ไม่ฟังใครน่าดูสินะ... เขาอยู่โคตรสูง มีแต่คนก้มหัวนอบน้อมให้มาตลอดชีวิต”

“คุณคลื่นไม่ชอบให้ใครพูดถึงเรื่องส่วนตัว คุณระวังเรื่องนี้ไว้หน่อยก็ดี”

“นินทาไง คุณกับผม เราสองคนนินทาคุณคลื่น”

“คุณดาร์คนเดียวครับ ผมไม่เกี่ยว”

“อย่าชักลัวไปหน่อยเลยครับ ผมไม่พูด คุณไม่พูด...คุณคลื่นไม่มีทางรู้หรอก ผมถามอะไรหน่อยสิ ปกติคุณคอยดูแลคนที่คุณคลื่นอยากให้เป็นอนด้วยแบบนี้ตลอดเลยหรือ”

คนของถึงสมุทรถอนหายใจ เขาไม่อยากตอบ แต่เมื่อถูกถามด้วยอีกคำถามก็เริ่มลังเล

“เขาเป่ย์หนักมากมัย”

“แล้วแต่คนครับ”

“หมายถึง?”

“ถ้าถูกใจ เท่าไหร่คุณคลื่นก็ง่าย”

“มีคนเคยขอพวกบ้าน รถ ที่ดิน อะไรทำนองนี้มัย”

“แน่นอนว่ามี”

“แล้วเขาก็ให้เหวอ การขอปกป้องของพวกวันนี้ดูจะจอกไปเลย”

“อย่าลืมเสียละครับว่าคุณคลีนปิดหนี้ให้คุณด้วย ถ้าคุณคิดจะตักตวงก็เอาเถอะครับ ผมคงห้ามอะไรไม่ได้ แต่คุณคลีนไม่ได้หลอกลวงถึงขนาดว่าอยากได้อะไรก็ได้ ผมเตือนไว้ด้วยความหวังดี การทะเลาะเบาะแว้งมากไปรังแต่จะทำให้เจ็บตัว คุณเจอคุณคลีนแล้ว คุณจะทราบเอง”

ดวงตาสีสนิมฉายแววไม่พอใจเมื่อถูกเตือนออกมาตรงๆ กวีลบมันทิ้งไปเมื่ออีกฝ่ายหันมาสบตา จากนั้นก็เดินนำเขาไปยังรถที่จอดอยู่

ไม่มีการสนทนาหรือนินทาเรื่องใดอีก และเพียงไม่กี่นาที กวีก็ได้มาอยู่ในสถานที่ที่ทั้งชีวิตนี้เขาไม่เคยคาดฝันว่าจะได้เห็นหรือสัมผัส

เขาถูกพามายังเพนต์เฮาส์ส่วนตัวของถึงสมุทร ทันทีที่เดินเข้ามาก็มีพนักงานหญิงสองคนมาคอยต้อนรับและพาเขาเดินชมส่วนต่างๆ จนถ้วนทั่ว จากนั้นพนักงานดูแลทั้งคู่ก็พาเขามายังห้องน้ำ กลิ่นหอมจากน้ำมันหอมระเหยในอ่างน้ำวนทำให้รู้สึกผ่อนคลายลงได้มากพอสมควร

“คุณดาร์อาบน้ำเตรียมตัวไว้นะคะ แล้วใส่ชุดนี้รอคุณคลีนที่ห้องนอนได้เลยค่ะ”

ใบหน้าที่คิดว่าจะมีหน้าด้านมาตลอดร่อนผ่าว กวีรู้สึกอับอายเมื่อถูกล่วงรู้ว่ามาทำอะไรที่นี่ เขากระแอมกระไอ พนักงานหญิงจึงยิ้ม ไ้คงตัวแล้วเดินออกไปด้วยท่าทางนอบน้อม

เขามองตามจนไม่เห็นคนอื่นอีกเลยในสายตา และเมื่อได้ยิน

เสียงประตูปิดลง ก็ลอบถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ หยิบถุงยาที่ได้จากโรงพยาบาลมาไว้ในมือ ล้วงเอาแค้เจลหล่อลื่นออกมาเท่านั้น เขาโยนหลอดเจลขึ้นในอากาศ คว่ำเก็บกลับมา ทำซ้ำๆ อยู่อย่างนั้นจนเข้ามาถึงอ่างน้ำวนขนาดใหญ่

เสียงหัวเราะแปลกๆ ดังขึ้นอีกแล้ว เพราะสายตาของกวีในเวลานี้มันช่างระยิบระยับ เพนต์เฮาส์ของถึงสมุทรอยู่บนตึกสูงใจกลางเมืองหลวง สนทนราคาก็น่าจะเป็นอะไรที่เขาไม่กล้าคาดเดา ทิวทัศน์ด้านนอกล้วนเป็นไฟจากตึกที่สูงในระดับเดียวกัน หรือไม่ก็สะท้อนมาจากตึกที่เตี้ยกว่า

ชีวิตที่แตกต่าง คนเรามันหลือมล้ำกันได้ขนาดนี้เชียวหรือ

ถ้าเกิดเจ้าของห้องอย่างถึงสมุทรมียืนอยู่ตรงนี้ ตรงผนังกระจกที่ใสแจ๋ว เขากวาดตามองไปทั่วแล้วจะรู้สึกยังไงกันนะ จะรู้สึกของตัวเองได้ครองโลกหรือเปล่า

หรือเขาจะก้มหน้าลงมองพื้นที่ที่ต่ำกว่า จินตนาการว่าคนด้านล่างกำลังมองชีวิตสูงส่งอันน่าอิจฉา จากนั้นก็แสวงทำเป็นเห็นอกเห็นใจ ทั้งๆ ที่ในใจเย้ยหยันและดูถูก

มือขาวซีดที่วางบนกระจกกำเข้าหากัน เส้นเลือดปูดโปนเกิดขึ้นเพราะกวีกำมือแน่นจนเกินไป

คนที่มองขึ้นมามากนี้แล้วอิจฉานะเธอ หนึ่งในนั้นก็คงมีสายตาของเขาด้วยกระมัง

เขาชอบสถานที่หรูหรา แน่แน่นอนว่าต้องชอบที่นี้อยู่แล้ว และเป็นความจริงที่เขาเกลียดมัน เพราะรู้ว่าไม่มีวันได้ครอบครอง

กวีเลิกมองแสงระยิบระยับนอกผนังกระจก เขาเริ่มต้นคำคินนี้ด้วยการไล่ปลดกระดุมเสื้อทีละเม็ด ไล่ตั้งแต่เม็ดบนลงด้านล่าง ไม่นานร่างกายก็เปลือยเปล่า บาดแผลที่ถูกทำร้ายเมื่อหลายวันก่อน

ดูดีขึ้นแล้ว กระนั้นก็ยังทิ้งรอยซ้ำจาง ๆ เอาไว้ให้เห็น

กวีไม่ค่อยโดนแดด สีผิวของเขาทั้งนอกและในร่มผ้าจึงค่อนข้างสม่ำเสมอกัน เขาไม่คิดจะมองเงาของตัวเองในกระจกด้วยซ้ำ ถอดทุกอย่างสำเร็จก็เดินไปนอนแช่ตัวในอ่างอาบน้ำ

ไม่จำเป็นต้องมองเงาสะท้อนในกระจกให้ตกผลึกหรืออกไม่จำเป็นต้องมองแล้วทำโลกสวยตามตัวเองว่าทำแบบนี้มันถูกไหม และไม่จำเป็นต้องคิดว่าถึงสมุทรขอบพอส่วนไหนในร่างกายเขา กัน ช่วงเวลาแสนสงบยามเมื่อได้อยู่เพียงลำพัง สู้ตีความกับความหุหุราที่เฝ้าฝันมาทั้งชีวิตไม่ได้กว่าหรือ

น้ำอุ่นก็ยังส่งกลิ่นหอมให้ความรู้สึกสบาย เพราะแบบนี้หรือเปล่านะพวกคนรอยถึงได้ตัวหอมกันตั้งขนาดนั้น แล้วผิวล่ะ... ใช้อะไรบำรุงกัน ถึงได้เรียบเนียนดูดีไร้รอยขีดข่วน

มือหยาบกร้านวางลงที่ขอบอ่าง ดวงตาที่หลับลงอย่างผ่อนคลายเปิดปรือขึ้นเพราะประตูห้องน้ำถูกเคาะ

“คุณตำรวจครับ อีกสิบนาทีคุณคลื่นจะมาถึง”

ใครบางคนทำลายความสุขแสนสั้นของเขา กวีใช้มือที่พาดขอบอ่างปิดตีผิวน้ำอย่างแข็ง ๆ กลีบดอกไม้ที่โรยไว้จมลงในน้ำอุ่น ก่อนจะลอยกลับขึ้นมาตามเดิม

เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง หมดเวลาสนุกแล้วสินะ ร่างขาวที่ผอมจนเห็นซี่โครงเดินไปนั่งแหงขาที่ซึกโครก เริ่มเตรียมตัวให้พร้อมรับความจริง

ต่อให้สถานที่แห่งนี้จะหุหุราสวยงามแค่ไหน เขาก็ไม่มีทางเลือกจะมาทำอะไรที่นี่

ความสกปรกที่ตกค้างในร่างกายถูกขจัด เพียงขั้นตอนแรกกวีก็นิวหน้าเพราะรู้สึกแปลก ๆ เสียแล้ว เขาหอบหายใจถี่ กลั้นหายใจ

เมื่อเอี้ยวตัวหยิบเอาเจลหล่อลื่นมาขโลมบนนิ้วมือ อ้าปากกว้างขึ้น แล้วเริ่มต้นสอดใส่ด้วยนิ้วกลางนิ้วเดียวก่อน ปาดป้ายเจลให้ช่องทางที่ปดสนิทคลายตัว

“อีก...อ้า...”

เขาร้องเสียงประหลาดในลำคอเพราะความเจ็บ เพียงนิ้วแรก ยังแน่นตึงไปทั้งปากทาง เขาเป็นผู้ชายมีไอนั้นเหมือนกัน และรู้ว่ามันใหญ่กว่านิ้วกลางที่สอดอยู่เพียงนิ้วเดียว ถ้าไม่ฝืนบังคับให้นิ้วเข้าไปได้ลึกกว่านี้ หรือไม่ยอมกดนิ้วจนมันอ่อนนุ่มพอ อาจจะได้รับบาดเจ็บเพราะถึงสมุทรได้

นิ้วที่ได้สัมผัสส่วนลึกภายในถูกถอนออก ความโล่งสบาย ช่วยให้หัวคิ้วที่ขมวดคลายออกได้ระยะหนึ่ง เจลสีใสยังติดที่ปลายนิ้ว เหยื่อเม็ดโตผุดขึ้นมาแล้วไหลมาตามกรอบหน้า อากาศในห้องน้ำระอุขึ้น เสียงหอบหายใจประหลาดดังขึ้น น้ำตาเอ่อคลอท่วมมัยน์ตา ชิงชัง เจลถูกบีบจนท่วมมือซ้าย กวีรวบสามนิ้วเข้าไว้ด้วยกัน เขากัดปากกลืนเสียงร้อง กระทั่งกระแทกนิ้วทั้งสามเข้าไปในช่องทางของตัวเอง

“อะ...อีก” แน่นนอนว่าเขาเจ็บ น้ำตาคลอหน่วยตาหยดไหล “ทนไว้ไฉ่ดาร์ ตอนที่ของถึงสมุทรเข้ามาจะได้ไม่เจ็บ...”

ริมฝีปากบางถูกเม้มแน่นกลืนเสียง ปลอบใจตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า การกระแทกปลายนิ้วรุนแรงใส่ช่องทางยังไม่มีที่ทำจะเบาลง สะโพกกระดกหนีตามธรรมชาติเมื่อรู้สึกเจ็บปวด จังหวะหนึ่งปลายนิ้วกระแทกไมโดน กวีจึงหยุด ใบหน้าเขาซีดเขียวไร้สีเลือด เมื่อยกปลายนิ้วที่สั่นระริกขึ้นดู ก็เห็นว่านอกจากเจลสีใสที่เขาใช้ ยังมีหยดเลือดจำนวนหนึ่งติดออกมาด้วย

กวีใช้ทิชชูซับส่วนลับ ภายนอกเหินอะหนะเล็กน้อย แต่

ด้านในชุ่มโชกไปด้วยเจล มันน่าจะอ่อนนุ่มดีแล้ว เขาเดินด้วยท่าทางแปลก ๆ ไปหยิบชุดคลุมมาสวม ไม่นานก็ออกมานั่งรอถึงสมุทรบนเตียงกว้างในห้องนอน

ถึงสมุทรคงชอบโทนสีจำพวกสีดำกระมัง เฟอ์ริเจอร์ส่วนใหญ่ถึงได้เป็นสีเข้มไปเสียหมด แต่มันก็ดูเข้ากันได้ดีกับร่างสูงในชุดขาวที่เพิ่งเดินเข้ามา

เจ้าบ้านกลับมาถึงบ้านแล้ว ส่วนแขกที่มารออยู่ก่อนรู้สึกตัวหดลงจนลิบเล็ก

หากกวีเริ่มต้นคืนนี้ด้วยการปลดกระดุมเสื้อเม็ดบนสุด ถึง-สมุทรก็เริ่มมันจากการปลดกระดุมแขนเสื้อที่ข้อมือข้างซ้าย

ไม่มีการทักทาย มีเพียงการปรายหางตาคู่คมมองมาเท่านั้น สิริตติกาลเย็นเยียบไม่บอกอารมณ์ ถึงสมุทรหันหลัง ปล่อยให้เด็กอย่างกวีสำรวจแผ่นหลังกว้างของตัวเอง

กวีเอียงคอเล็กน้อยเมื่อมองแนวบ่าแกร่ง วันนั้นเห็นไม่ชัดวันนี้จึงถือโอกาสสำรวจ

คุณคลีนดูดี...ดูดีมาก สง่า น่าเกรงขาม สมกับที่เป็นทายาทเพียงคนเดียวของ พรหมัน

แต่เป็นโชคดีขึ้นหรือที่ถึงสมุทรดูดี ไม่ห rokok ไม่มีโชคดีและโชคร้าย เพราะต่อให้คนที่หายใจร่วมห้องกับเขาจะเป็นตาแก่อ้วนลงพุงสักคน เรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ก็คงไม่ต่างกัน

“มาถอดเสื้อให้ฉัน”

มันเป็นคำสั่งที่กวีไม่คิดจะต่อต้าน เขาเดินเข้าไปประชิดตัวถึงสมุทรทางด้านหลัง ทำตัวกลมกลืนเสมือนเป็นพนักงานบริการ

ไม่เถียง ไม่หือ ไม่อือ

มือขาวซีดจับسابเสื้อทั้งสองข้าง ค่อย ๆ ถอดมันออกอย่าง

ระมัดระวัง กล้ามเนื้อสมบูรณ์แบบเผยให้เห็นในครรลองสายตา
เจดสีผิวของเขากับคุณคลื่นไม่ต่างกันเท่าไรนัก

สิ่งที่ต่างคือส่วนสูง ถึงสมุทรสูงจนน่ากลัว หัวห่างจากหัวเข
เป็นคืบ โภชนาการที่ดีกระมัง ถึงทำให้รูปร่างดีได้ขนาดนี้

เสื้อเชิ้ตถูกถอดออกเรียบร้อย กว้างมันลงที่โต๊ะใกล้มือ เขา
ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหายใจของถึงสมุทรด้วยซ้ำ ทว่าความกดดันที่
อีกฝ่ายแผ่ออกมาทำเอาอึดอัดจนเหมือนร่างกายจะแตกออกเป็น
เสี่ยงๆ

เมื่อคนตัวสูงหันมาเผชิญหน้ากับเขาทั้งตัว นัยน์ตาดูก็จับจ้อง
แค่ที่ใบหน้า ไม่ได้ถือวิสาสะสำรวจทั่วทั้งตัวอย่างวันนั้น มือใหญ่
ที่ร่อนจับบีบช่วงคางของกวีแล้วเอ่ย

“แม่นของฉัน”

“ครับ แม่นของคุณ”

“เตรียมตัวมาดีหรือยัง วศินบอกฉันว่านายน่าจะไม่เคย ได้
ทำตามทั้งหมดแนะนำหรือเปล่า”

“ผมทำตามทุกอย่าง คุณคลื่นไม่ต้องเป็นห่วง”

“เป็นห่วง? ก็ไม่ได้รู้สึกแบบนั้นนี่”

มือที่ออกแรงบีบจนเจ็บดันใบหน้าของดาร์ทั้งเบาๆ จากนั้น
ก็ผลักคนที่ตัวเล็กกว่าให้กลับไปนั่งบนเตียง ถึงสมุทรดึงปมเชือก
ช่วงเอวของชุดคลุมที่กวีสวมออก สาบเสื้อแยกกว้าง คนกระทำ
หยาบคายสีหน้าเรียบเฉยไม่เปลี่ยนไปสักนิด

กวีuelosมปาก ปลอ่ยให้อีกฝ่ายสำรวจร่างกายเปลือยเปล่า

“อย่าพูดถึงฉันลับหลัง”

“ครับ?”

“ไม่ว่ากับใครก็ตาม ฉันไม่ชอบ”

ริมฝีปากของกวีเริ่มต้นเทา คนของถึงสมุทรที่เขาพูดคุยด้วยที่ร้านอาหารต้องเอาเรื่องที่คุยกันไปรายงานเป็นแน่ ร่างกายก็เปลี่ยนแปลงถูกผลักให้อนราบลง ถึงสมุทรพลังแรงจนเขาหายใจหลังร่างกระดอนขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะแน่นิ่งเมื่อคนตัวโตป็นขึ้นมากร่อมทับไว้

ชุดคลุมสีขาวติดกับผ้าปูเตียงสีดำหลุดลุ่ย คงจะมีเพียงเส้นผมของกวีกระมังที่ค่อนข้างกลมกลืนไปกับสีดำสนิท

“คุณจะให้ผมทำอะไรกันแน่ครับคุณคลื่น”

“หือ?”

“ถ้าแค่อยากเล่นสนุก คุณไม่จำเป็นต้องซื้อใจผมด้วยการช่วยปิดหนี้ ผมคิดว่ามีบางอย่างที่คุณไม่ได้บอกผม”

ไม่มีคำตอบใดหลุดออกจากปากของถึงสมุทร กวีสีหน้ามึนตึบไปไม่ถูกชั่วขณะ เขากำผ้าปูเตียงเมื่อขาข้างหนึ่งถูกจับยกสูงขึ้นมา เขามองถึงสมุทรตาไม่กะพริบจึงรู้ว่าส่วนใดในร่างกายที่อีกคนสนใจอยู่

ก้านนิ้วยาวแตะลงบนรอยจีบวมซ้ำ ถึงสมุทรขมวดคิ้วเมื่อปลายนิ้วที่แตะคลึงมีเลือดจางๆ ติดมาด้วย เขากดนิ้วเข้าไปหนึ่งซีกข้อนิ้วมือ เสียงหอบหายใจของกวีเปลี่ยนไป แต่ไม่มีเสียงร้องหลุดออกมาแม้แต่นิดเดียว

ข้างในชุ่มชื้น ปีบรัดเป็นจังหวะน่าสนุก มิน่าซ้ำยังดูตึงเรียกร้องให้เข้าไปให้ลึกกว่านี้

“ทำไมเลือดออก”

“ผมใช้นิ้วให้ตัวเองแรงไปหน่อยเลยทำเลือดออก คุณเสียใจหรือเปล่าที่มันได้เลือดพรหมจรรย์นะ”

กวีทำปากเกร็งเข้าเหย่ย เขาอาจจะแค่...ตื่นเต้น หวาดกลัว

จนกลายเป็นคนโง่เง่า ไม่คิดให้ดีกว่าคนตรงหน้าเป็นประเภทที่แหย่
เล่นด้วยไม่ได้

ข้อนี้ของถึงสมุทรที่อยู่ในตัวเด็กหนุ่มถูกดึงออกมา เขาปลด
กระดุมกางเกง ถอดทั้งกางเกงชั้นนอกชั้นในออกไปกองไว้ที่พื้น

สัดส่วนใหญ่โตยังสงบนิ่ง เขารูดรั้งมันต่อหน้าเม่นน้อยจน
ขนาดใหญ่พองคับมือ ส่วนหัวน่ากลัวผงกขึ้นลงประกาศศกดาให้
คนที่พบเห็นตื่นตะลึง

“ใครสนใจเรื่องพรหมจรรย์กัน อย่าเอาแต่คิดไร้สาระ”

“ก็คุณให้เงินผมตั้งเยอะตั้งแยะ เลยนึกว่าอยากได้รู้ระบาย
ความใคร่ที่มันไม่เคยผ่านใครมาก่อน”

“ปากเก่งดีนี่ แต่จะฉลาดอย่างที่ฉันคาดหวังหรือเปล่า”

“ผมเป็นแค่เม่น จะฉลาดไปกว่าคุณได้ยังไง”

“หึ...” ถึงสมุทรแค้นหัวเราะออกมา คนของเขารายงาน
พฤติกรรมของกวีวันนี้ให้ฟังจนหมดแล้ว ต่อให้ตอนนี้ยังไม่แสดงฤทธิ์
แต่ก็หยาบกระด้างจนเกินจะดัดสันดาน โลกมาก เห็นแก่ตัว และ
เป็นประเภทเจ้าคิดเจ้าแค้น นัยน์ตาไร้ชีวิตชีวามองไปที่ผนังสีขาว
จดจ่อกับรูปประดับที่มีเพียงสีแดงจากการสลับปลายพู่กันของ
ศิลปินไม่กี่ครั้ง ปาดลวกๆ จนมองไม่ออกกว่าเป็นรูปอะไร

ถึงสมุทรถอนหายใจ ยกมือขึ้นเสยเส้นผม เขากดตามอง
คนได้ร่างอย่างเหนือกว่า

“เรื่องกับฉัน”

“อะ...”

“มาลองดูหน่อย ว่ามันจะฝึกให้เชื่อไม่ได้เชียวหรือ”

ช่วงไหล่บางถูกมือที่ทั้งหนาทั้งร้อนบีบแน่น กวีนี้หน้าเพราะ
รู้สึกเจ็บ ร้องเสียงหลงตอนถูกพลิกลงนอนคว่ำ เขาตะกายตัวไปทาง

หัวเดียว ความกลัวที่เก็บไว้มืดมนเริ่มเปิดเผยออกมาผ่านทางดวงตา
มีอณาฟาดลงบนกันนุ้ม คล้ายตกเตือนว่าไม่ให้หนี

ความเจ็บแค้นร้าวจนต้องขีดปาก ต้นคอถูกกดไม่ให้หันมามอง
ด้านหลัง กวีหอบหายใจหนักจนหน้าอกกระเพื่อมสั่น เขาได้ยินเสียง
ถึงสมุทรรูปร่างส่วนนั้น ช่างเป็นเสียงสวบสាប់ที่น่าหวั่นใจ

หลังถูกตีกันกลมจนแสบร้อน ก้อนเนื้อนุ่มก็ถูกแหวกออกจาก
กัน สันมือของถึงสมุทรถูไถร่องแยก ก่อนที่เขาจะลดมือลงไปบีบ
ลูกกระพรวนนุ่มสองลูกเล่น

กวีหลับตาปี ช่องทางอ่อนไหวที่ไม่เคยมีใครเห็นหรือสัมผัส
ถูกรุกล้ำอย่างต่ำช้า

“ผมรู้ว่าคุณคลื่นสั่น แต่ผมไม่เคย...”

“ฉันไม่ชอบคนพูดคำหยาบ” ถึงสมุทรสะบัดหลังมือฟาดแก้ม
กันอีกข้างที่ยังเนียนใส มันขึ้นรอยแดงตามแก้มกันข้างที่ถูกตีก่อน
หน้าไปติดๆ และอาจแดงขึ้นไปอีกหากกวียังไม่หยุดพูด

“อย่าเพิ่งใส่เข้ามา...โอ้ย!”

กวีร้องลั่นห้องเพราะถูกส่วนใหญ่โตสอดกระแทกเข้ามาโดย
ไม่ทันตั้งตัว ถึงสมุทรไม่ปรานีเขาแม้แต่น้อย และถึงแม้จะมีเจล
หล่อลื่นช่วยหรือเบิกทางมาดีแค่ไหน ตอนนั้นก็ทั้งเจ็บและจุกมากอยู่ดี

กวีตาเหลือกลอย สะโพกส่ายหนีแต่ถูกยึดไว้ด้วยมีอณา
เขาหอบหายใจหนักๆ เกร็งสะท้านสั่นเทาไปทั้งตัว

ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเพราะกลั่นเสียงร้อง ก่อนที่ข้อมือ
ทั้งสองจะถูกดึงรั้งไปด้านหลัง เขาสัมผัสได้ถึงตัวตนของถึงสมุทรว่า
มันเอาแต่ใจ ยิ่งหนี...ยิ่งชอกชอนลึกเข้ามาเรื่อยๆ มีหน้าซำยังกด
ย่ำซำยที่ขวาทิ

น้ำลายเยิ้มหยดออกจากมุมปากเล็ก ใบหน้ากวีแดงช้ำน น้ำตา

จำนวนหนึ่งหดไหลมาตามผิวแก้ม

กวีร้องให้โดยที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ แต่ยังอดทนไม่ส่งเสียงสะท้อน

ทว่าเมื่อถึงสมุทรขยับตัวรุนแรงขึ้นก็ทนไม่ไหว เสียงที่ฟังแล้ว
เหมือนสัตว์ตัวเล็กบาดเจ็บค่อยๆ เริ่มดัง

“คุณคลื่น...คุณคลื่น...เจ็บ ผมเจ็บ ซ้ำ...ซ้ำหน่อยนะ”

ร่างกายชาวโพลินีเยกคลอนรุนแรง ทว่าถึงสมุทรไม่ได้ลดแรง
ลงแม้แต่หน่อย

กระแทกกระแทกกายแรงขึ้นเสียด้วยซ้ำ การเอี้ยวตัวมาขอร้อง
ทำให้กวีเห็นว่าถึงสมุทรไม่ได้มองมาที่เขาเลย ดวงตาไร้ชีวิตชีวา
เลื่อนลอยจับจ้องอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ คุณคลื่นคิดถึงอย่างอื่น ไม่ได้จดจ่อ
กับสิ่งที่ทำในเวลานี้ เหมือนทำไปอย่างนั้น

กวีกัดปาก หันหน้ากลับ ตัดสินใจไม่อุทธรณ์ร้องขอความเห็นใจ

ผู้ชายคนนั้นมันสัตว์ร้ายชัดๆ ภายใต้น้ำอากาศแสนสุภาพ เขา
มันเป็นสัตว์ป่า กักขะ

กวีทิ้งศีรษะลงบนหมอน ปล่อยให้ช่องทางที่เจ็บปวดถูกรูกราน
ทารุณต่อไป เสียงสะท้อนให้เริ่มมีหลุดออกมาให้ได้ยินเป็น
ระยะ

เม่นตัวนี้บาดเจ็บหนักแต่ยังไม่ตาย

“เหมือนจะเริ่มเชื่องขึ้นมาบ้างแล้ว”

“...”

“ลืลาไม่ได้เรื่อง เคยนอนกับผู้หญิงนี้...ทำให้มันดีขึ้นหน่อย”

กวีตะกายตัวให้อยู่ในท่าทางที่ถนัด ก่อนค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้น
มาอยู่ในท่าหมอบคลาน เพราะคำสั่งที่บอกให้ทำได้ดีขึ้นหน่อย...
ทั้งๆ ที่ตอนนี้เขาเจ็บจะตายอยู่แล้ว จะให้ทำดีขึ้นอีกอะไรกัน

ดวงตาสีสนิมก้มมองที่ท่อนขาของตัวเอง เจลหล่อลื่นไหล

ออกมาพร้อมการขยับ ส่วนปลายหยักบานน่ากลัwnั้นเกี่ยวเนื้อ
ตรกรอยจิบนุ่มให้ปลิ้นเข้าออกด้วย

มันบวมซ้ำและได้แผล เลือดสีแดงจาง ๆ ไหลออกมาพร้อม
เจลหล่อลื่น ไม่แน่ใจว่าแผลเกิดจากนิ้วมือของเขาก่อนหน้านี้ หรือ
เป็นถึงสมุทรรที่ทำมัน

...บางทีอาจจะเป็นเพราะเราทั้งคู่

กวีสะอื้นให้ทั้งน้ำตา ถึงสมุทรรลงมือหวดตีสะโปกเขาอีกแล้ว

“คุณคลีน...คุณคลีน ต้าร์ยอมแล้ว ต้าร์รู้ต้าร์สู้คุณคลีนไม่ได้
ต้าร์จะเชื่องเท่าที่คุณคลีนอยากให้เชื่อง ปรานีต้าร์ ใจดีกับต้าร์
นะครับ”

“ฉันรู้ว่าเม่นตัวนี้ของฉันจะฉลาดและเชื่องฟัง”

“จะให้เม่นตัวนี้ทำอะไรเพื่อคุณก็ได้ทั้งนั้น...อ่อนโยน อ่อนโยน
กว่านั้นนะครับ”

“ฝึกเรื่องบนเตียงให้เก่ง แล้วหลังจากนั้นฉันมีงานให้ทำ”

“...” กวีพูดไม่ออกเพราะยังถูกกระแทกกระทั้น เหยื่อเขา
ออกท่วมตัว

ฝึกให้เก่ง...เก่งกว่านี้

“บ้านกับรถสองคันนั้นใช่มีที่อยากได้”

“คุณคลีนอย่าลืมเงื่อนไข...สองแม่ลูกนั้นต้องไม่ได้อะไร ไม่ได้
อะไรทั้งนั้น”

ถึงคราวที่ถึงสมุทรรหัวเราะแหบพร่าขึ้นมาบ้าง เขาต้องรู้อยู่
แล้วว่าเขาสือกคนมาใช้งานไม่ผิด

“รู้มัยทำไมต้องเป็นต้าร์”

“ฮึก...ครับ?”

“เพราะคนเห็นแก่ตัวที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ต้องการ สำหรับ

ฉันคือคนประเภทที่ควบคุมได้ง่ายที่สุด”

“อีก...คุณคลื่น ดาร์เจบ”

“สองแม่ลูกฉันจัดการให้ได้...”

“ผมอยากให้เห็นได้ลึ้มรสชาติของการไม่เหลืออะไร”

ไม่มีอะไรที่รันทดว่าถึงสมุทรจะรับปาก คนตัวโตเพียงถอนตัว
ตนที่เขียนโยกรุนแรงในตัวกวีออก หยดเลือดสีจางไหลมาตาม
ชอกขา มือหนาขีดท่อนลำที่เปื้อนเลือดลวก ๆ

กวีทิ้งร่างกายรวดร้าลงบนเตียงนอน เมื่อหลับตาลงน้ำตา
จำนวนหนึ่งก็หยดไหล ช่องทางแสบร้อนจนไม่อยากจะขยับตัว

“วันนี้เอาไว้เท่านี้ แล้วค่อยฝึกกันต่อวันหลัง”

กวีไม่เข้าใจถึงสมุทร แต่ไม่กล้าถาม เขาปรี๊ดตามองร่างสูง
ที่สวมเสื้อคลุมเดินออกจากห้องไป

มีหลายเรื่องที่เขายังไม่เข้าใจ แต่เรื่องหนึ่งที่รู้ซึ้งนั่นคือคนอย่าง
ถึงสมุทรไม่ใช่คนที่เขาจะต่อกรด้วยได้ง่าย ๆ และ...ถึงสมุทรพูดถูก
เขาทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ต้องการ...ทุกอย่างเลยจริง ๆ

ถึงครั้งที่ 03

ห้องกว้างกลับมาเหลือเพียงแค่คนเดียวเท่านั้น

เขาหลับตาลงหลังถึงสมุทรเดินออกจากห้องไป ยังคงปล่อยน้ำตาสีใสให้ไหลกระทบหมอนนุ่มไปพร้อมๆ กับการซึมซับความเจ็บปวดทางกาย

เขาดึงผ้าห่มหนามาปิดบังร่างกาย กลิ่นที่ติดผ้าห่มที่ได้กลิ่นอยู่ในตอนนี้แน่นอนว่าส่วนหนึ่งเป็นกลิ่นของถึงสมุทร ช่วงขณะหลับตาลงกวัด...

เมื่อครู่ แม้ร่างกายจะสอດประสานลึกซึ้ง ทว่ากลับไม่มีการกอด การหอม หรือการจูบอย่างอ่อนโยน ถึงสมุทรใช้ร่างกายของเขาระบายความใคร่ และดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่พอใจมันสักเท่าไรด้วย กวีลืมตาขึ้นอีกครั้ง ตัดสินใจพุงตัวลุกขึ้นมานั่ง เขาจดจำได้ดีถึงสายตาว่างเปล่าของถึงสมุทยามสอດกระแทกตัวตนเข้ามา

สีหน้าแบบนั้นมัน...ไร้อารมณ์สุด ๆ ไปเลยไม่ใช่หรอ

จะเสแสร้งแกล้งทำเหมือนเสียวสักหน่อยไม่ได้เลยหรือไง

เสียงแคนหัวเราะดังขึ้นจากริมฝีปากแห่งผาก เลือดลมที่ยังไม่ถูกถอดออกมีสภาพไม่ค่อยดีสักเท่าไร สีขาวของมันเลอะคราบเลือดจางๆ ตรงชายชุดคลุม แน่نونว่าเขาเจ็บตอนที่พุงตัวลุกขึ้นมาสวมชุดคลุมให้ดีๆ จากนั้นก็ก้มตัวลงไปหยิบเชือกมาสอดร้อยแล้วผูกเป็นปมไว้ตามเดิม

น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว หลังมือขาวปาดป้ายส่วนที่เลอะเทอะตรงแก้มขีดทั้ง กวีเดินไปดูฤงยา เขาเทห้อยาที่เหลือทั้งหมดออกมา เพราะรู้ว่าจำเป็นต้องใช้

ถึงสมุทรวีใช้เวลาอนกับเขาไปเพียงแค่มิเก็นาทิเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่ามันจะยาวนานเหลือเกินในความรู้สึก กวีไม่ได้ยินเสียงประตูด้านนอกเปิดออกหรือปิดลง เขาค่อนข้างแน่ใจว่าถึงสมุทรวียังอยู่ที่เพนต์เฮาส์

ท่อนขาสันระริกเดินตรงเข้าไปในห้องน้ำ อ่างน้ำวนที่ยังมีกลีบดอกไม้ลอยละล่องไม่ย้วยวนสายตาของเขาอีกต่อไป กวีแค่นึกอยากอาบน้ำ ทำความสะอาดแผลไว้ๆ จากนั้นก็จะออกไปหาน้ำสะอาดดื่มเพื่อกินยา

เขายืนแก้ผ้าอยู่หน้ากระจก มีเหตุจำเป็นที่จะต้องสนใจร่างกายของตัวเองขึ้นมาเสียแล้ว เมื่อเอี้ยวตัวหันหลังมองส่วนที่รู้สึกไม่ค่อยจะดีนัก ก็เห็นว่ามันมีรอยมือของถึงสมุทรวีชัดเจน ที่ถูกตีแรงๆ หลายทีทำให้ขึ้นห่อเลือด บั้นเอวที่ถูกยึดโยงยามคนตัวโตกว่าสอดกระแทกนุ่มเล็กๆ เป็นรอยนิ้ว มันเจ็บนิดหน่อย แต่ไม่ถึงขั้นที่จะทนไม่ได้ คาดว่าอีกไม่กี่วันมันจะต้องทิ้งร่องรอยเขียวช้ำเป็นแน่

ถึงสมุทรวีไม่รู้ตัวว่าตัวเองมีเรี่ยวแรงมากแค่ไหน หรือเพราะไม่เคยมีใครขอร้องให้เขาเบาแรง เซ็กซ์ดิบเถื่อนจึงเป็นเรื่องเคยชิน

จู่ๆ หัวคิ้วของกวีก็ขมวดมุ่น ในบรรดาเรื่องต่ำช้าทั้งหมด

มีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่เขาไม่คิดจะทำ นั่นคือเรื่องการเป็น
เมียช้อย หรือแม้แต่นอนกับคนที่มิคนรักอยู่แล้วก็ไม่เอา

รังเกียจ...และตอนนี้เขาก็กำลังสงสัยบางอย่าง

กวีเลิกสนใจเรื่องรอบบอบซ้ำตามตัว เดินตรงดิ่งไปยังโซน
สำหรับอาบน้ำด้วยฝักบัว ห้องน้ำในเพนต์เฮาส์ของถึงสมุทรกว้าง
กว่าห้องนอนของเขาเสียอีก...ให้นอนในนี้ทั้งวันยังได้เลย

น้ำอุ่นอุณหภูมิกำลังดีไหลซไล่มร่างกาย ความเมื่อยขบ
เบาบางลง

“อะ...เชี่ย เจ็บจีบ...โอ้ย” กวีร้องเจ็บได้สายน้ำ หลังเขาสอด
นิ้วล้วงเข้าไปทำความสะอาดในร่างกาย ดูเหมือนอวัยวะภายใน
จะไม่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนที่มีแผลเป็นรอบๆ ปากทางเท่านั้น

ไม่มีเลือดติดออกมาแล้วหลังคว้านนิ้วทำความสะอาดเป็น
ครั้งที่สอง ร่างกายที่เครียดเกร็งเริ่มผ่อนคลายลง

กวีล้างสบู่ออกจากร่างกายด้วยน้ำสะอาด เขาปิดน้ำอุ่นมา
เผชิญกับความหนาวเย็น มือเอื้อมดึงผ้าขนหนูมาซับน้ำ พยายาม
จะควบคุมลมหายใจให้เป็นปกติภายใต้ฝ่าหนาของแผงกระจกกัน
ที่รายล้อมอยู่รอบตัว

เขาไม่รู้ว่เสื้อผ้าที่สามารถสวมได้อยู่ที่ไหน จึงคว้าเอาชุดคลุม
ตัวใหม่มาสวมเท่านั้น บนชั้นวางของในห้องน้ำหุหรมีผ้าขนหนู
หลายผืนกับเสื้อคลุมหลายตัวพับวางไว้อย่างเรียบร้อย

ผ้ามีเยอะเกินไป...

ถ้าไม่ใช่ว่าพาคนมารวมหลับนอนด้วยบ่อยครั้ง ก็อาจจะ
หมายความว่าถึงสมุทรคนนั้นเป็นประเภทที่ใช้ผ้าเช็ดตัวหนึ่งผืนเสร็จ
แล้วก็เอาไปทิ้งเลย

ครั้นที่จะสนใจเรื่องไร้สาระของเจ้าของบ้าน กวีจึงเดินด้วย

ท่าทางที่ไม่ถนัดออกมาด้านนอก เขาขับแฟลให้แห้งแล้วใส่ยาด้วยตัวเอง ความเจ็บแสบเหน็บชาเริ่มทุเลาลงเพราะคุ้นชิน

กวีกะโผลกกะเผลกออกมาด้านนอก เขาทบทวนความทรงจำว่าห้องใดอยู่ตรงไหน มันเลือนรางแต่ไม่ใช่ว่าจะจำไม่ได้ ครั้นคิดว่าตนเองจำถูกว่าส่วนไหนคือห้องครัว ก็เดินตรงดิ่งไปอย่างไม่ลังเล

เขาพบถึงสมุทรนั่งกินข้าวอย่างเงียบเชียบอยู่ที่โต๊ะอาหาร จังหวะแรกที่เห็นคนตัวโตกวีชะงักงัน เขาใช้ปลายนิ้วเกาขมับที่ขึ้นหมาก เตรียมตอบคำถามหากถึงสมุทรเอ่ยถามอะไรขึ้นมา

ทว่าไร้คำถาม มีเพียงสายตาเย็นชาคอยจับจ้อง กวีจึงเดินต่อเข้าไปในห้องครัว หยิบเหยือกน้ำเปล่ามาเทใส่แก้ว หย่อนยาแก้ปวด แก้วก็เสปเข้าปากแล้วดื่มน้ำตาม เรียบร้อยดีแล้วจึงหันมาเผชิญหน้า “คุณคลีน”

คิ้วยกเฉียงเรียงเส้นสวยเล็กขึ้นอย่างรอฟัง ถึงสมุทรวางช้อนแล้วยกแก้วน้ำขึ้นจิบ เขาเผลอมองกวีเพลินตาเชียวละ อาจเพราะคล้ายใครบางคนที่เขาเคยรู้จัก

ทั้งส่วนสูง แนวน่า เอวคอดพอดีมีมือ ส่วนที่ไม่เหมือนบางทีแล้วอาจจะเป็นดวงตาร้ายกาจขวางโลกและริมฝีปากไร้รอยยิ้ม

“ผมขอถามอะไรหน่อยได้มั๊ยครับ ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก”

“ว่ามาสิ”

“คุณ...มีคนรักหรือเปล่า”

“ในข้อมูลที่เขาได้บอกว่ายังไงล่ะ”

กวีเม้มริมฝีปากแน่น ถึงสมุทรรู้ทุกอย่างที่เขาทำ คนคนนี้น่ากลัว ต้องระวังให้ดี

มุมปากเรียบตึงบนใบหน้าหล่อเหลายกขึ้นน้อยๆ หลังเห็นเจ้าเม่นที่เขาเก็บมาเลี้ยงหน้าเปลี่ยนสี ถึงสมุทรอาบน้ำเปลี่ยน

เสื้อผ้าแล้วเช่นกัน เขาสวมเสื้อแขนยาวสีเทา กางเกงผ้าเนื้อดีสีขาว
ผมที่เซตไว้คล้ายตัวเพราะเพิ่งสระมา เขาคงเตรียมเข้านอน

“ไม่มีบอกเรื่องส่วนตัวไว้ครับ แต่บางทีคุณอาจจะมีคนรักอยู่
แล้ว ผมเลยลองถามดู...”

“มี...ฉันให้ตำรวจมาเป็นคู่”

ท่าทางกล้าจนน่าหมั่นไส้เปลี่ยนเป็นท่าทางอีกแบบที่ดูพิลึก-
พิลั่น นั่นทำให้ผมปากที่หยดยิ้มยิ่งโค้งสูง และก่อนที่ทักจะได้เอื้อม
เอ่ย ถึงสมุทรก็พูดขัดขึ้น

“ฉันพูดเล่น ไม่มีหรอก กลัวมันเหวอว่าจะกลายเป็นคน
ประเภทที่เกลียดที่สุด เพิ่งจะรู้ว่าคนอย่างตำรวจนี่กลัวเป็น แต่ถึงฉัน
มีใครแล้วจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อฉันนอนกับตำรวจไปแล้ว”

“ผมไม่ได้กลัว ผมรังเกียจ”

“น่าเห็นใจ...”

กวัดอหนายใจ เขาไม่ได้ต้องการความสงสารหรือความเห็นใจ
ของถึงสมุทร หรือจะพูดให้ถูกยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ไม่คิดอยากได้มัน
จากใครเลย

ความสงสาร ความเห็นใจ...บางครั้งบางทีมันก็มาพร้อมความ
สมเพชเวทนา เขารู้ตัวว่าเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย เพราะขึ้นมอง
โลกในแง่ดี ก็น่าจะตายหาไปนานแล้ว

“งานอะไรที่บอกว่าจะให้ผมทำ งานอะไรที่ต้องเก่งเรื่องบน
เตียง...คุณจะให้ผมไปขายตัว คุณค้ำมนุษย์อะไรทำนองนั้นเหวอ
ผมรับเงินคุณมาแล้ว รู้ว่ามันเป็นหนี้ที่ต้องชดใช้ แต่การค้ำมนุษย์
มันออกจะ...”

“ถึงสมุทร พรมัน ไม่ได้เลวร้ายถึงขนาดค้ำมนุษย์ ไม่ต้องกังวล
หรอก ฉันไม่ได้จะให้ขายนอนกับใครไปทั่ว...มีแค่ฉันกับใครอีกคน

เท่านั้นแหละ”

กวีพึงตัวเข้ากับเคนันเตอร์ครัว เขาคลายความตื่นเกร็งลงเมื่อถึงสมุทรพุดคุยกับเขาด้วยท่าทางปกติ ไม่เหมือนสัตว์ร้ายที่โถมแรงใส่เขาคนเดียว...

เป็นการว่าจ้างทำงานที่แปลกมาก ช่องทางด้านหลังเจ็บบัดเหมือนจะประทัง ดอกย้ำว่าการไม่ตกลงกับเรื่องที่ถึงสมุทรพุดไม่มีประโยชน์ เขาขายร่างกายไปแล้ว ให้ถึงสมุทรไปแล้ว จะเพิ่มใครอีกสักคนก็คงไม่เป็นอะไร

ไม่ได้หวงแผนร่างกายหรือรักศักดิ์ศรีหรอกนะ...แบบนี้มันไร้สาระ

“ค่าตอบแทนจะจ่ายให้อีกครั้งหลังจบงาน ส่วนที่ฉันจ่ายไปวันนี้...ถือเป็นมัดจำ”

“ครับ นั่นหมายถึงผมจะเป็นอิสระจากคุณหลังจบงาน”

“เข้าใจอะไรง่าย ๆ กิดิ”

ถึงสมุทรดันเก้าอี้ตัวที่นั่งออกไปด้านหลังเล็กน้อย เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ความกดดันบางประการจู่โจมกิตันที่อีกฝ่ายยืนขึ้น ยังได้ยินเสียงฝีเท้าที่เดินย้ำมั่นคง ยังรู้สึกหวาดหวั่นใจไม่ออก

ห้องกว้างกลายเป็นคับแคบ ทว่าก็ไม่อาจละลายตาจากถึงสมุทรได้เลย ดูเหมือนเขาจะตั้งใจเดินไปหยุดอยู่ตรงข้าวของที่กองพะเนิน ซึ่งมันเป็นข้าวของที่กวีใช้เงินของถึงสมุทรซื้อมานี้วันนี

ถึงสมุทรใช้เท้าเขี่ยปากถุงเพื่อดูของด้านใน

“วสินบอกแล้วใช่ไหมว่าให้ย้ายมาอยู่ที่นี้สักพักใหญ่”

“บอกแล้วว่าต้องมาอยู่กับคุณหลายวัน”

“ฉันอาจจะสั่งเขาผิดไป ถือว่าฉันสั่งดาร์ตอนนี่เลยก็แล้วกัน ย้ายมาอยู่ที่นี้ซะ จนกว่าจะจบงาน”

“ฉันมีของที่ผมต้องไปเอาจากที่บ้านมาเพิ่ม”

“บ้านฉันไม่ใช่ที่เก็บขยะ ไม่ต้องเอาอะไรมาทั้งนั้น”

ถึงสมุทรหน้าหนึ่ง เขาเลิกใช้เท้าสำรวจข้าวของ จากนั้นก็เอี้ยวไปหน้าหล่อเหลามาทางกวี เย็นชาเสียจนเสียดเสียวเข้าไปถึงกระดูกสันหลัง

“อยู่ที่นี้นายไม่ใช่กวี เป็นแค่เม่นของฉัน”

“...” กวีเผลอคิดว่าทักษะการพูดและทักษะการเข้าสังคมของถึงสมุทรมีปัญหา หรือไม่ก็...สุขภาพจิตของเขานั้นแหละที่ไม่ปกติ

“และบางทีดาร์ก็เป็นขยะ...ขยะชิ้นใหญ่”

“ครับ คุณคลื่นจะให้ผมเป็นอะไรผมก็เป็น...แล้วงานที่ว่าจะต้องเริ่มงานเมื่อไหร่”

“ข้อมูลของ เปี่ยม วรกิจ ที่นายควรรู้ ฉันจะให้คืนเอามาให้พรุ่งนี้ จ้ามันให้ได้ทั้งหมดแล้วค่อยเริ่มงาน”

ถึงสมุทรพูดพลางเดินช้า ๆ ทว่ามั่นคงเข้ามาหา ทุกจังหวะก้าวทำน้ำหนักล้วยเสียจนกวีเผลอถอยหลัง น่าเสียดายที่สะโพกของเขาติดอยู่กับเคาน์เตอร์ครัว ถึงได้ไร้หนทางหนี

นิ้วยาวเรียวเต็มไปด้วยเรียวแรงยื่นมาบีบปลายคาง กวีรู้สึกเจ็บจนเหมือนกระดูกเคลื่อน ไบหน้าถูกเข็ดขั้น เขาไร้การต่อต้าน

“ฉันหวงเม่นของฉัน แต่ไม่นึกหวงขยะแบบนี้”

สรุปได้แล้วว่าถึงสมุทรเป็นคนสติไม่ดี สุขภาพจิตเขาอาจจะมีปัญหา

กวีจึงลึกลงไปในดวงตาไร้ชีวิตชีวา ทันทีที่ปลายนิ้วที่ยึดคางไว้หลุดออก เสียงแหบแห้งไม่คิดรักษาสถานการณ์หรือบรรยากาศก็ดังขึ้น

“คุณคลื่น...แบล็กการ์ดผมขอนะ”

คนสติไม่ดีกับคนหน้าเงินมาอยู่ด้วยกัน...กิติ กิติ

ถึงสมุทรยกยิ้มมุมปาก ใช้ปลายนิ้วเกี่ยวปลายผมช่อหนึ่งของ กวีไปทัดไว้หลังใบหู เขากดปากจูบเบา ๆ ที่หน้าผากกว้าง กวีตัวแข็ง ค้างไปชั่วขณะ ไม่มีคำตอบรับว่ายกให้หรือไม่ การกระทำอ่อนโยน เช่นนี้เล่นเอาคนถูกจูบตั่งตัวไม่ติด

“กอบโกยให้มากกว่านี้ ทะเยอทะยานให้มากกว่านี้...ฉันชอบ”

กวีดันออกกว้างของถึงสมุทรออกเบา ๆ เขาเสียสติไปแล้วจริง ๆ คนบ้าอะไรยากให้ใครก็ไม่รู้มากอบโกยเงินทองของตัวเอง

คนบ้า คนบ้า

เสียสติ เสียสติ

“ถือว่าคุณยกมันให้แม่นตัวนี้ก็แล้วกัน...ขอบคุณครับ”

ถึงสมุทรค่อย ๆ ถอยมายืนตัวตรงสอดมือล้วงกระเป๋ เขา มองกวีอยู่ดีใจแล้วเดินเลี้ยวไปอีกทาง คนอย่างกวีนี้จะหรือจะเก็บ เอาเรื่องของคนอื่นมาคิดต่อให้เปลืองเวลา เขาเดินไปที่กองข้าวของ ใช้มือริดถูกระดาษที่ยับย่นให้เรียบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เขานึกโมโหที่ถึงสมุทรใช้เท้ากับข้าวของพวกเขา...คงจะไม่รู้ละ มั้งว่าของแบรนด์เนมถ้าขายพร้อมถุงมันได้ราคาดีกว่า

กวีหย่อนก้นลงนั่งที่โซฟา มือพาดไปบนขอบพนักพิง สีหน้าที่ทั้งเหนื่อยและอ่อนเพลียปรากฏให้เห็นเมื่ออยู่คนเดียว ก่อนที่เขา จะลุกขึ้นแล้วเดินไปทางโต๊ะอาหาร จานผลไม้ที่ถึงสมุทรไม่ได้แตะ ต้องถูกหยิบติดมือมาที่โซฟาด้วย

เมื่อหย่อนก้นลงนั่งอีกครั้ง ความเจ็บร้าวทำเขาต้องโน้มหน้า ลงุ่นไทม์สค์สลูกกลมโตถูกหยิบเข้าปาก รสชาติที่เพิ่งเคยได้ลิ้มลอง เป็นครั้งแรกทำเอาน้ำตาไหล

“อร่อยจัง...” กวีกินเพิ่มเข้าไปอีกคำ

เพราะอุ้งนอกรอยเกินไปแน่ ๆ น้ำตาของเขาถึงได้ไหลออกมา
ไม่หยุดเลย

กวีเกลียดท้องฟ้าในยามเช้า ไม่ชอบแสงแดดอบอุ่นบ้าง
ที่สาตส่องบอกถึงการเริ่มต้นวันใหม่ อันที่จริงแล้วห้องนอนที่เขาใช้
หลับนอนเมื่อคืนมีม่านหนาทึบ กวีแน่ใจว่าเขาดึงม่านปิดหน้าต่าง
ทุกบาน ไฉนเลยแดดยามเช้าถึงได้สาตส่องเข้ามาจนต้องตื่นนอน

ร่างที่ซุกตัวในผ้าห่มพลิกตัวหนีแสงแดด เตี้ยงนุ่ม หมอนก็นุ่ม
ผ้าห่มหอมสะอาด ใครจะไปอยากตื่นนอนกัน

“คุณดาร์ครับ ตื่นได้แล้ว”

ทว่าเสียงที่ไม่คุ้นเคยทำให้กวีต้องเลิกผ้าห่มออกมามอง เขา
เปิดปรือเปลือกตาขึ้นอย่างช้า ๆ กระพริบถี่เพื่อปรับโฟกัสสายตาให้
คุ้นชินกับแสงเจิดจ้าในห้อง

เขาปิดม่านแล้วจริง ๆ แต่ที่แสงแดดสาตส่องเข้ามาจนตาแทบ
บอด เป็นเพราะคนของถึงสมุทรเปิดม่านออกกว้าง หน้าต่างทุกบาน
รับแสง วิวทิวทัศน์ข้างนอกเป็นก้อนเมฆและพระอาทิตย์ กวีทบทวน
เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ใช้มือเสยเส้นผมที่ยุ่งเหยิง กดหน้าลงบน
หมอน ไม่คิดจะลุกขึ้นมาสักนิด

เขาปรับตัวเข้ากับห้องของถึงสมุทรได้อย่างง่ายดาย คนอย่าง
เขานอนที่ไหนก็ได้ กินอะไรก็ได้ทั้งนั้น

“คุณดาร์มีเรียนตอนสิบโมงเช้า”

“วันนี้ผมไม่มีเรียน มั่วแล้ว” เสียงของกวีทั้งอึ้งและแหบพร่า
ถึงเขาจะยังง่วงนอนอยู่ แต่จำได้ดีว่าวันนี้ไม่มีเรียน ไม่ว่าใครก็ไม่มี
สิทธิ์มารบกวนการนอนของเขาทั้งนั้น

“ไม่ใช่การเรียนปกติครับ คุณคลีนให้คุณเรียนปรับบุคลิกภาพ

และเรียนมารยาทในการเข้าสังคม ครูพิเศษจะมาถึงที่นี่ตอนสิบโมงตรง”

ดวงตาที่แนบกับหมอนจนรอบตัวมีดสนิทค่อย ๆ ลืมขึ้น กวีเปลี่ยนมานอนหงาย ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งก่อนยันตัวลุกขึ้นมา นั่งงัวเจีย

บุคลิกภาพของเขามันทำไม...มารยาทในการเข้าสังคมของเขามันทำไมกัน

ทำไมต้องเรียน ทำไมต้องเปลี่ยน

...อ้อ ทำงาน

“ตอนนี้ก็โง่แล้ว” ถึงจะมีเรื่องที่ไม่เข้าใจอยู่เต็มไปหมด แต่กวีเลือกที่จะไม่ถาม เขาฉลาดมากพอที่จะอยากรู้เท่าที่ถึงสมุทร อยากรู้

อาจจะเพราะชื่อของคุณคลีนด้วยกระมัง ที่ทำให้เขาอมลุกขึ้นมาจากเตียง

จำนวนเงินที่ได้รับทำให้ว่าง่าย เป็นหนี้ต้องใช้ เขาคุ่นเคยกับความจริงข้อนี้ดี

“แก้โง่กับอีกยี่สิบนาทีครับ”

“แก้โง่ห้าสิบค่อยเข้ามาเรียก”

“ผมชื่อวศิน เป็นมือซ้ายของคุณคลีน เราเจอกันตั้งแต่เมื่อวาน แต่ผมยังไม่มีโอกาสได้แนะนำตัวอย่างจริงจัง ขออนุญาตบอกไว้เพื่อคุณจะไม่ทราบดี ว่าผมรับคำสั่งของคุณคลีนคนเดียวเท่านั้น คำสั่งของคนอื่นอยู่นอกเหนือหน้าที่”

วศินเงยหน้าขึ้นย้ำคำว่าคนอื่น กวีมูมปากกระตุก มองผู้ชายหน้าตาดีที่อายุประมาณสามสิบต้น ๆ เขาเคยเจออีกฝ่ายแล้วจริง ๆ ดูเหมือนวศินจะเป็นคนจัดการเรื่องหนี้สินกับเจ้าหนี้ให้

คำว่าคนอื่นมันหมายถึงเขาแน่นอนอยู่แล้ว

ส่วนตำแหน่งมือซ้ายของถึงสมุทร แปลว่าเขาต้องเชื่อฟัง และทำตามที่วศินสั่ง ไม่ใช่วศินทำตามคำสั่งของเขา

“ลูกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าครับ อาหารเช้าเตรียมพร้อมไว้ที่ห้องอาหารแล้ว”

กวีไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ ทว่าไม่ได้ดื้อแพ่งเหมือนในตอนแรก เข้าใจดีว่าอะไรเป็นอะไร แท้ที่อบอุ่นอยู่ในผ้าห่มจึงหย่อนลงข้างเตียง

มีรองเท้าสลิปเปอร์สำหรับเดินในบ้านเตรียมพร้อมไว้ กวีเตะมันออก ไม่ได้นำมาสวม ระหว่างที่เขานอนอยู่ ดูเหมือนใครต่อใครจะเดินเข้าออกห้องนี้ตามอำเภอใจ มือซ้ายอย่างวศินไม่เตรียมรองเท้าให้เขาเช่นนี้หรอก น่าจะเป็นสาวใช้สักคนเสียมากกว่า

“คุณวศิน” กวีเรียกวศินก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกไปด้านนอก แท้ที่สวมรองเท้าหนังชะงัก วศินเอี้ยวตัวกลับมา เขามิเท่าที่สุภาพ แม้ว่าจะไม่ชอบเด็กแปลก ๆ ที่ถึงสมุทรเลือกมาใช้งานคนนี้ก็ตาม

ถึงแม้เมื่อวานเขาจะไม่ได้เป็นคนคอยตามดูกวี ทว่าลูกน้องที่คอยติดตามดูแลเป็นคนของเขา วศินย่อมรู้ถึงพฤติกรรมสุดโต่ง...

ทำไมต้องเป็นเด็กคนนี้ด้วยก็ไม่รู้

“ครับ คุณดาร์”

“คุณคลีนละ”

“ออกไปทำงานตั้งแต่เช้าแล้วครับ”

“อ้อ...แล้วผมต้องเรียนถึงกี่โมง”

“เที่ยงตรง”

“นั่นแปลว่าช่วงบ่ายว่าง?”

“ช่วงบ่ายคุณต้องอยู่กับผมทั้งวันเพื่อดูเอกสารเกี่ยวกับ

คุณเปี่ยม คุณคลีนแจ้งผมว่าคุณทราบเรื่องานคร่าว ๆ แล้ว”

“อันที่จริงผมไม่ค่อยเข้าใจที่คุณคลีนพูดสักเท่าไร...ช่างเถอะ ผมอยากไปหาแม่ มีช่วงไหนที่ผมพอจะไปได้บ้าง” ดูเหมือนตารางทำงานของกวีจะแน่นเอียด เขาจึงถามออกไปตรง ๆ ว่าตอนไหนกันที่เขาจะมีเวลาส่วนตัว

วคินนิ่งคิด...

“ช่วงเย็นพอจะมีเวลาว่างอยู่ครับ แต่ต้องกลับมาถึงที่นี้ก่อนสองทุ่ม ผมจะพาคุณไปที่โรงพยาบาลเอง”

กวีพยักหน้า เขามองวคินเดินออกไปนอกห้อง ดูเหมือนข้างนอกนั้นจะมีคนอยู่อีกสองถึงสามคน วคินไม่ได้ปิดประตูเอง เสียด้วยซ้ำ มีคนคอยดูแลเรื่องง่าย ๆ อย่างเช่นการปิดประตูให้

ลูกน้องยังเนียบขนาดนี้ เจ้านายจะขนาดไหน กวีเผลอคิดไปถึงใบหน้าหล่อเหลาของถึงสมุทร จู่ ๆ ก็เจ็บกันขึ้นมา

มันเป็นความรู้สึกที่คิดไปเอง แผลของเขาดีขึ้นมากเพราะยาที่กินและการพักผ่อนที่เพียงพอ จะเจ็บนิดหน่อยแค่ตอนขยับตัวแรง ๆ แต่นั่นไม่ได้เป็นปัญหากับการดำเนินชีวิตประจำวัน

กวีตรงเข้าไปอาบน้ำ สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ ออกมานั่งกินอาหาร เข้าหน้าตาน่ากิน สงบเสถียรจนวคินที่กลัวว่าเด็กแปลก ๆ ของถึงสมุทรจะก่อเรื่องต้องแปลกใจ

หลังตื่นนอนกวีไม่แผลงฤทธิ์ ไม่อาละวาด ตั้งใจเรียนและทำทุกอย่างตามที่ถูกสั่ง งานในวันนี้ของวคินจึงราบรื่นผ่านไปด้วยดี

เขาลดความรู้สึกที่ไม่ชอบกวีลงเล็กน้อย ควรจะเชื่อสายตาอันเฉียบแหลมของถึงสมุทรสินะ ว่ากวีนี่ะ เหมาะกับงานนี้จริง ๆ

“หุ่นสิบสี่เปอร์เซ็นต์ของพรหมนี้เยอะแค่ไหน”

กวีถามขึ้น ปากกาไฮไลต์ขีดลงบนแผ่นกระดาษตรงตัวเลขหนึ่งและสี่ นั่นคือหุ่นของพรหมที่ เปี่ยม วรกิจ คู่แข่งทางการตลาดถือไว้ กวีต้องสงสัยแน่นอนอยู่แล้วว่าเหตุใดคนอย่าง เปี่ยม วรกิจ ถึงได้มีหุ่นของพรหมได้ ถึงสมุทรที่ถือเป็นท่านประธานหลักปล่อยให้หุ่นจำนวนนี้อยู่ในมือคนนอกได้อย่างไรกัน

“มากจนแทบประเมินค่าไม่ได้ครับ”

“เขาอยากให้ผมไปเอาคืนมาให้ แต่ยังไงล่ะ แค่มผมหลับนอนกับคุณเปี่ยมก็จะได้หุ่นพวกนี้เลยเหวอ แคเสียตัวก็ได้หุ่น มันไม่ง่ายไปหน่อยเหวอ”

หากพูดถึงพรหม จะต้องนึกถึงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์เป็นลำดับแรก นอกเหนือไปจากนั้นถึงสมุทรมีร้านอาหารที่เปิดบังหน้าธุรกิจสีเทา พุดง่าย ๆ คือถึงสมุทรเป็นมาเพีย นั่นแหละ

นอกจากร่ำรวย ดูเหมือนคุณคลื่นยังกุมอำนาจลึกลับบางอย่างเอาไว้ด้วย

ถึงสมุทรสูญเสียบิดาไปตอนอายุห้าขวบ หลังจากนั้นตอนที่อายุสิบเจ็ดก็สูญเสียมารดา

เด็กผู้ชายอายุสิบเจ็ดกับหุ่นจำนวนมหาศาล กวีไม่แน่ใจเลยว่าที่ผ่านมาคนอย่างถึงสมุทรใช้ชีวิตมาแบบไหนกัน รู้เพียงว่าถึงสมุทรในวัยยี่สิบเก้าปีดูเป็นคนแปลก ๆ ไร้ชีวิตชีวา ไร้หัวใจ แต่ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดนั่นก็คือ เขาประสบความสำเร็จในการกุมอำนาจของพรหม บางทีแล้วหุ่น 14% ที่หลุดไปอยู่ในมือคู่แข่ง อาจจะโดนแย่งไปสมัยที่เขายังเด็กและมีหัวใจหวัดหวาดมากกว่านี้

กวีเพียงคิดเอาเอง ทว่าเรื่องจริงที่ออกจากปากกวีดูเหมือน

จะเป็นไปในอีกทิศทาง

คนไร้หัวใจอาจไม่มีหัวใจมาตั้งแต่แรก

“คุณคลื่นอนุญาตให้ผมเล่าให้คุณฟังแค่บางส่วนเท่านั้น”

“ครับ เท่าที่ผมควรรู้จักก่อนเริ่มงานใหม่” กวีใช้มือข้างหนึ่ง
เท้าคาง เขาแอบสังเกตว่าท่าทีที่วศินมีต่อเขาเปลี่ยนแปลงไป

จากที่ไม่ชอบจนเข้าขั้นเกลียด ก็ดูจะมองกันในแง่ดีขึ้น แต่
ยังหวาดระแวงอยู่ กวีพูดกับวศินอย่างสุภาพนอบน้อม...

บอกแล้วว่าคนอย่างเขาน่ะ มันทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ต้อง
การจริงๆ อย่างเช่นตอนนี้ เขาทำตัวดีเพราะอยากรู้เรื่องของถึงสมุทร
และหุ้น 14% ของพรมันในมือ เปี่ยม วรภิจ

“เดิมทีแล้วหุ้นส่วนนี้เป็นของคุณแม่น่ะ”

“หือ...แม่น?”

“ครับ แม่น ธิรเมธ พรมัน ลูกพี่ลูกน้องของคุณคลื่น”

กวีเดาะลิ้นเล่นในปาก คิ้วข้างหนึ่งของเขาเลิกขึ้นอย่างอด
ไม่อยู่

แม่น ธิรเมธ...

“เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าเขามีญาติ”

“คุณแม่น่ะเสียไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อปีที่แล้ว คุณคลื่น
ค่อนข้างอยากให้อำนาจนี้เป็นความลับ เลยไม่มีชื่อของคุณแม่นปรากฏ
ในข่าว”

กวีพยักหน้า ดูเหมือนเรื่องของถึงสมุทรในอินเทอร์เน็ตจะเชื่อ
ถือไม่ค่อยได้ เขาให้รู้เท่าที่อยากให้คนรู้ อย่างเช่นเรื่องญาติที่ชื่อแม่น
ถ้าไม่ได้ฟังจากปากวศิน กวีคงคิดว่าถึงสมุทรไม่มีญาติพี่น้อง

นึกๆ ดูแล้ว ตอนเจอกันครั้งแรก ถึงสมุทรเรียกเขาว่าแม่น...
เหมือนแม่น คอยพูดยั่วว่าเขาเป็นแม่น แค่มั่นตัวหนึ่ง

“เพราะคุณต๋ำหน้าเหมือนคุณแม่น ถอดพิมพ์เดียวกันมา
จนน่าตกใจ จะต่างกันแค่ดวงตา...งานครั้งนี้คุณคลีนเลยเลือกคุณ”
กวีนิงเจียบไปอึดใจใหญ่ ก่อนที่จะจูดรอยยิ้มขึ้นบริเวณ
มุมปาก ริมฝีปากกระชับเผยอขึ้นเล็กน้อย
“เป็นเรื่องที่...ตกลงดี”